

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 1

« ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ! ΤΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΤΑΙΡΙ! »

(Ἰδε σελ. 12)

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΡΑΣΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΛΗ.

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ.

ΕΙΡΗΝΗ.

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τράπεζα, στρογγύλη, πλησίον αὐτῆς καθέκλαι καὶ πλησίον τοῦ ἐνὸς τοίχου ἀνάκλιτρον.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΛΛΗ

ΕΛΛΗ (Καθήμενη παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ στήριζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός). Καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐννοῶ!... διατί ἄρα γε; διατί ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἀντί νὰ μοῦ χαρίσουν καὶ τι μοῦ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν ἀγγλικὴν λίραν; Βέβαια μὲ αὐτὴν εἰμπορῶ ν' ἀγοράσω πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τέλος πάντων διατί νὰ μὴ μοῦ προσφέρουν καὶ τι ἄλλο ὡς δῶρον τῆς Πρωτοχρονιάς; εἰς τοὺς ὑπηρέτας μόνον δίδουν χρήματα τὴν Πρωτοχρονιά. Καὶ τί νὰ τὴν κάμω τώρα αὐτὴν τὴν ἀγγλικὴν λίραν; τί ν' ἀγοράσω; (Ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ.) Θ' ἀγοράσω καναπεδάκια, καθενλάκια, προσκεφαλάκια, καὶ ὅτ' ἀτακτοποιῶ καὶ ὅτ' ἀτακτοποιῶμαι, διὰ νὰ δείξω ὅτι θὰ γείνω καλὴ οἰκοκυρά... ἀλλὰ μήπως δὲν ἔχω; καὶ ἔπειτα ἂν νομίσουν ὅτι τὰ ἡγόρασα διὰ νὰ παίζω; (Μετὰ τινα σκέψιν.) Ἄ! ἔχι· βιβλία θ' ἀγοράσω· ἀλλὰ τί βιβλία; ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα μοῦ ἔχουν ἀγοράσει ὅλον τὸν χρόνον τόσα ὠραία καὶ χρυσοδεμένα βιβλία, ὥστε οὐδὲ τὸ ἐν τέταρτον ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐπρόφθασα ν' ἀναγνώσω ἀκόμη· τί ν' ἀγοράσω λοιπόν;... ἄς σκεθῶ τί μοῦ χρειάζεται· κοῦκλαν ἔχω, — καὶ ὠραίαν μάλιστα — ἐργοθήκην ἔχω, λεύκωμα ἔχω, ἀπὸ ὅλα ἔχω· τίποτε δὲν μοῦ λείπει (Περιπατεῖ καὶ πάλιν καὶ σκέπτεται). ὦ! βέβαια, αὐτὸ θὰ κάμω· αὐτό! τὸ ἐσπέρας θὰ τὴν ἐπιστρέψω τὴν λίραν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ ὅτ' εἶπῶ: «Μητέρα, ὅ,τι μοῦ χρησιμεύει, ὅ,τι μὲ ἀρέσει, ὅ,τι ἐπιθυμῶ μοῦ τὸ ἔχετε ἀγοράσει· παρατηρῶ τριγύρω μου καὶ δὲν βλέπω τίποτε νὰ μοῦ λείπη· δὲν θέλω τίποτε, δι' αὐτὸ δὲν θ' ἀγοράσω τίποτε· ἂν ἡγόραζα καὶ τι, θὰ ἦμην ἀχάριστος,

διότι θὰ ἐδείκνυα ὅτι καὶ μοῦ χρειάζεται, ὅτι καὶ μοῦ λείπει, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔχω ἀπὸ ὅλα! ὦ ἀπὸ ὅλα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Εἰσέρχεται ἡ Εἰρήνη· εἶνε κοράσιον ῥακένδυτον, ἔχον τοὺς πόδας γυμνοὺς ἐντὸς μεγάλων, πολλῶν δι' αὐτοὺς καὶ χονδροειδῶν ὑποδημάτων, τρυπημένων ἐμπρός, τὰ ὁποῖα σύρει βαδίζον· ἔχει τὴν κεφαλὴν γυμνήν· καλύπτεται δὲ μέχρις ὠτων διὰ παλαιοῦ τετριμμένου καὶ τρυπημένου σαλλίου).

ΕΛΛΗ, ΕΙΡΗΝΗ

ΕΙΡΗΝΗ. Νὰ μὲ συγχωρήσης, καλὸ μοῦ κοριτσάκι· ἡδὴ ἀνοικτὴν τὴν θύραν καὶ ἐμβῆκα.

ΕΛΛΗ. ὦ! δὲν πειράζει, θέλεις τίποτε;

ΕΙΡΗΝΗ (Κοκκινίζουσα ἀπὸ ἐντροπὴν, καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν). Νὰ!... ἤθελα... νὰ σὲ παρακαλέσω... (Λαμβάνει ἀφνης ἀπόφασιν.) Κοριτσάκι μου, εἰμπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ δώσης... ὀλίγο ψωμάκι;...

ΕΛΛΗ (Κατ' ἰδίαν). Ἡ καὶ μὲν θὰ πεινᾷ! πόσο τὴν λυποῦμαι! (πρὸς τὴν Εἰρήνην.) Καὶ πῶς σὲ λέγουν;

ΕΙΡΗΝΗ. Εἰρήνην.

ΕΛΛΗ. Κ' ἐμὲ Ἑλλην· Πεινᾷς λοιπόν, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ. Πεινῶ, νὰ! πεινῶ πολὺ, πολὺ, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ ψωμάκι· ἔχω τὴν μητέρα μου καὶ τὸν Ἀριστείδη μας. Νὰ τὴν ἰδῆς τὴν μητέρα μου· καλὴ ποῦ εἶνε! καὶ ὁ Ἀριστείδης μας, σωστὸ ἀγγελοῦδι, καὶ ἔξυπνο! ἡ μητέρα μου ἐργάζεται εἰς τὸ Ἐργαστήριον τῶν ἀπόρων γυναικῶν, εἰς τὰ Ὀλύμπια, καὶ μᾶς τρέφει καὶ τοὺς τρεῖς, τὸν ἑαυτόν της καὶ ἡμᾶς τὰ δύο· πρῶτα δὲν ἐδούλευε· εἶχαμε πατέρα πρῶτα, ἀλλὰ... τὸν ἔχασαμε... μᾶς τὸν ἐπῆρε ἡ ἐπιδημία... ἐπὶ τὰς μῆνας τώρα!

ΕΛΛΗ (Συγκεκινημένη). ὦ! εἶσαι ὀρφανή!

ΕΙΡΗΝΗ (Μὲ πόνον). Νὰί, ὀρφανή! εἴμεθα ὀρφανὰ, καὶ ἡ μητέρα μας... ἡ γῆρα μητέρα μας, χωρὶς συγγενῆ, μόνη καὶ πτωχή· τί νὰ κάμῃ; ἔπρεπε νὰ ζήσωμεν· ἐπῆγε κ' ἐκείνη εἰς τὸ Ἐργαστήριον· ἀλλὰ ἔξασα μᾶς ἀρρωστῆ καὶ ὁ Ἀριστείδης μας! ἡ μητέρα δὲν εἰσπύρει πλέον νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ Ἐργαστήριον· δὲν εἰσπύρει οὐδὲ μέσα εἰς τὸ σπῆτι νὰ δουλεύῃ, διότι στιγμὴν δὲν ἔφρουγεν ἀπὸ τὴν κλίνην του· μίαν ἡμέραν ποῦ εἶχαμε μεγάλην ἀνάγκην ἤθελῃσε νὰ ῥάψῃ ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν εἰσπύρεσε, τὰ μάτια της ἦσαν θολωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ δὲν ἔδλεπε... γιατί ὁ Ἀριστείδης μας ἦταν πολὺ βαρεῖα· εἶχαμε μέσα εἰς ἓνα κομπόδεμα δέκα ἔξ δραχμὰς καὶ τὰς ἐξωδεύταμεν ὅλας· ῥοῦχα δὲν ἔχομεν νὰ πωλήσωμε· προχθὲς ἐπώλησαμε τὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας διὰ ν' ἀγοράσωμεν ὀλίγο κρεατάκι τοῦ Ἀριστείδη μας· τώρα ὅμως δὲν ἔχομε πλέον τίποτε, τίποτε. Καλὴ μοῦ Ἑλλη, ὅς μοῦ ὀλίγο ψωμάκι, ἄς εἶνε καὶ ὀλίγο, ὁ Ἀριστείδης μας δὲν τρώγει ψωμί, μόνον διὰ τὴν μητέρα μου ὅς μοῦ.

ΕΛΛΗ (Περισσότερον συγκεκινημένη καὶ κάμνουσα βήματα διὰ νὰ ἐξέλθῃ). Μόνον διὰ τὴν μητέρα σου! καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω δι' ὅλους σας, καὶ νὰ τὸ ἰδῆς! περίμεινε ὀλίγον. (Μετ' ὀλίγον ἔσται.) ὦ! καὶ αἱ δύο μοῦ δραχμαὶ αἱ ὁποῖαι μοῦ περισσεύουν ἀπὸ τὰ μικρά μοῦ ἔξοδα! Τί καλὰ! καὶ δὲν θὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ κανεῖς, (Ἐξάγει ἀπὸ τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης δύο δραχμὰς καὶ τὰς δίδει εἰς τὴν Εἰρήνην.) Πάρε τα αὐτὰ καὶ ἀγοράσατε καὶ ψωμί καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε.

ΕΙΡΗΝΗ. ὦ! εὐχριστῶ, εὐχαριστῶ, καλὴ μοῦ Ἑλλη· ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίξῃ πάντοτε τὴν μητέρα σου καὶ τὸν πατέρα σου... καὶ τὸν πατέρα σου! (Καταλαμβάνεται ὑπὸ δακρύων).

ΕΛΛΗ (Πλησιάζουσα πρὸς αὐτὴν περισσότερον καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά της μετ' ἐνδιαφέροντος). Τί; κλαίεις; διατί κλαίεις; τί ἔχεις, Εἰρήνη;

ΕΙΡΗΝΗ (Σπογγίζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της). Ἡ καλοσύνη σου μὲ κάμνει νὰ κλαίω. Ἔως τώρα κανεῖς δὲν μοῦ ὠμίλησε ὅπως σύ, κανεῖς δὲν μᾶς ἐλυπήθηκε, κανεῖς δὲν μοῦ εἶπε ἓνα γλυκὸν λόγον! καὶ ἔχουν καὶ δίκαιον! τί εἴμεθα ἡμεῖς; πτωχοί! ἡ ἰδική μας τύχη εἶνε νὰ κλαίωμεν νύκτα καὶ ἡμέραν!

ΕΛΛΗ. Διατί λέγεις τόσον πικροὺς λόγους, Εἰρήνη; ὑποφέρετε πολὺ; δυστυχεῖτε; τί ἔχετε;

ΕΙΡΗΝΗ. ὦ! τώρα ποῦ εἶνε φουσκωμένη ἡ καρδιά μου θὰ σοῦ τὴν εἶπῶ ὅλα· μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἐλαφρωθῶ ὀλίγον. (Σιωπᾷ ὀλίγας στιγμὰς.)

Ἀπὸ τότε ποῦ μᾶς ἀπέθανεν ὁ πατέρας καθήμεθα εἰς ἓνα δωμάτιον ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου· ὁ οἰκοκύρης εἶνε πλούσιος, πολὺ πλούσιος, ἔχει σπήτια πολλὰ· ἔχει ἄλογα, ἄμαξας· εἶνε ὑπόγειο αὐτοῦ ποῦ καθήμεθα· πληρόνομε δέκα τρεῖς δραχμὰς τὸν μῆνα· καὶ νὰ ἰδῆς, κάθε μῆνα τὸν ἐπληρόναμε τακτικά, τὴν πρωτομηνιά· μίαν νύκτα ἦτον πολλὸς ἀέρας καὶ μᾶς ἔσπασε τὸ παραθυρόφυλλο καὶ ἓνα τζάμι· ἐπῆγαμε καὶ τοῦ τὸ εἶπαμε· ἀγρίευσε ἀπὸ τὸν θυμὸν του: «θὰ σᾶς πετάξω ἔξω, μοῦ χαλάσατε τὸ σπῆτι μου»· ἐφώνησε· δὲν ἤθελε νὰ τὸ διορθώσῃ· τὸν παρεκλέσαμεν νὰ στείλῃ ἓνα μάστορα νὰ τὸ διορθώσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσωμεν ἡμεῖς τὰ λεπτὰ, ὀλίγα, ὀλίγα μᾶζι μὲ τὸ ἐνοίκιον· ἀλλὰ ποῦ; αὐτὸς μᾶς ὕβρισε, μᾶς ἐδίωξε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς κρημνίσῃ ἀπὸ τὴν σκάλα!...

ΕΛΛΗ (Πλήρης ἀγανακτήσεως). Ἄ! δὲν ἔχει λοιπὸν καρδίαν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΕΙΡΗΝΗ. Τότε καὶ ἡμεῖς ἐστοιμώσαμε τὸ παράθυρον μὲ καὶ παλαιόπανα καὶ ξεσιτισμένα ῥοῦχα ποῦ εἶχαμεν. Θεέ μου! τί κρύαις νύκτας ποῦ ἐπεράσαμε! γιατί δὲν ἔχομε σκεπάσματα ἀρκετὰ, καὶ κοιμούμεθα καὶ ἐπάνω εἰς μίαν ψάθαν· ὅσα στρώματα καὶ παπλώματα εἶχαμε τὰ πωλήσαμε διὰ τὴν κηδείαν καὶ τὰ κόλλυθα τοῦ πατέρα! τί κρύαις νύκτας! θαρρῶ ἀπ' αὐτὸ μᾶς ἀρρώστησεν ὁ Ἀριστείδης μας...

ΕΛΛΗ (Μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγανακτήσεως). Ὁ κακὸς! ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶνε καὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον!

ΕΙΡΗΝΗ. ὦ! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάξῃ νὰ μὴν τὸ μάθετε ποτέ, ποτέ... νὰ ἰδῆς καὶ τὸ χειρότερον· ἀπὸ τότε ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ ἡ μητέρα, δύο μῆνες τώρα, δὲν τοῦ ἐπληρώσαμε τὸ ἐνοίκιον· τοῦ εἶπαμε νὰ μείνῃ ἡσυχος καὶ ὅτ' ἐπληρώσωμεν ἄμα ἡ μητέρα ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται· καὶ ἐκεῖνος σήμερον, παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, μᾶς ἔστειλε ἓνα χαρτί μὲ ἓνα κλητῆρα (Ἡ φωνὴ της τρέμει) καὶ μᾶς λέγει, ἂν δὲν τὸν πληρώσωμεν εἰς τρεῖς ἡμέρας... θὰ μᾶς πετάξῃ εἰς τὸν δρόμον καὶ... (Καταλαμβάνεται ὑπὸ δακρύων.) καὶ τὴν μητέρα θὰ τὴν στείλῃ, λέγει, εἰς τὴν φυλακή! ὦ! εἰς τὴν φυλακή!... καὶ ὁ Ἀριστείδης μας εἶνε τόσον ἀρρωστον, τόσον κατακλιτρινον τὸ καὶ μὲν, μόλις ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ δὲν ἔχομε κανένα, κανένα εἰς τὸν κόσμον νὰ μᾶς προστατεύσῃ... Δὲν εἶνε ὅλοι ὡσὲν ἐσέ, δὲν εἶνε!

ΕΛΛΗ (Πολὺ συγκεκινημένη). Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ δύο ἐνοίκια; πόσα μοῦ εἶπες ὅτι πληρόνετε,

δεκατρείς; δεκατρείς και δεκατρείς είκοσιέξ· διὰ είκοσιέξ δραχμάς! Και τί θά γείνεται αν κάμη ό,τι λέγει;

ΕΙΡΗΝΗ (Με φωνήν εκφράζουσαν βαθεϊαν απελπισίαν.) Τί θά γείνωμεν!...

ΕΛΛΗ (Βαδίζει τεταραγμένη.) Διὰ είκοσιέξ δραχμάς! διὰ είκοσιέξ δραχμάς! (Έν τη ταραχῇ της θέτει την χείρά της εις τὸ θυλάκιόν της και αἶρνης ἱσταται.) "Ω!... και την ἐλυσμόνησα!.. (πλησιάζουσα ὀρμητικῶς πρὸς την Εἰρήνην). Τί μοῦ εἶχες εἰπεῖ; αν εἶχατε είκοσιέξ δραχμάς δὲν θά ἐπαθαίνατε τίποτε; ναί; ἀλήθεια πῶς δὲν θά ἐπαθαίνατε τίποτε;

ΕΙΡΗΝΗ. Ἀλλά ποῦ νὰ τὰς εὐρωμεν; ποῦ; αὐτὰς τὰς είκοσιέξ δραχμάς ἡμεῖς, ὅπου ἔχομεν δύο ἡμέρας νὰ βάλωμε ψωμὶ εἰς τὸ στόμα μας;

ΕΛΛΗ (Ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρὰν και ἐξάγουσα βιαίως ἀπὸ τὸ θυλάκιόν της την λίραν.) Ποῦ νὰ τὰς εὐρετε; ἐδῶ! ἐμπρὸς σου· λάβε τὰς· εἶνε εἰκοσιοκτὼ· εἶνε μία ἀγγλικὴ λίρα· εἶνε τὸ δῶρόν μου τῆς Πρωτοχρονιάς· λοιπὸν δὲν θὰ πάθετε τίποτε; δὲν φοβεῖσθε πλέον; ναί; Τί ὠραία! τί χαρά! τί εὐτυχία!... "Ω! Θεέ μου, τί εὐτυχίης· ποῦ εἶμαι!

ΕΙΡΗΝΗ (Ἀκίνητος ἀπὸ κατάπληξιν και ὡς μὴ πιστεύουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.) Μία λίρα!... και μοῦ την δίδεις;... εἰς ἡμᾶς;... εἰς ἡμᾶς δίδεις μίαν λίραν;

ΕΛΛΗ. Ναί, σὰς την δίδω, σὰς την δίδω, ἰδική σου εἶνε.

ΕΙΡΗΝΗ (Λαμβάνουσα τὰς χεῖρας της "Ελλης και καταφιλοῦσα αὐτάς.) "Ω! και εἰς τὸ ἐπίστευα· "Ελλη... "Ελλη, θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ πολλά, ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ, δὲν εἴμπορῶ!... αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω: θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ πολλά, πολλά!...

ΕΛΛΗ (Ἀποσύρουσα τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὰ φιλήματα της Εἰρήνης.) "Ελα δά! ἐντροπή, Εἰρήνη· τέτοια πράγματα! καὶ μὲν! ἀφῆσέ τα αὐτὰ και τρέξε γρήγορα, γρήγορα εἰς την μητέρα σου, νὰ την ἡσυχάσης, τρέξε!

ΕΙΡΗΝΗ. Ἀχ· ἡ καὶ μὲν μου ἡ μητέρα· πῶς θὰ εὐχαριστηθῇ! πῶς θὰ χαρῇ (Ἀρπάζουσα ἀπ᾿ ἑτι τὰς χεῖρας της "Ελλης και φιλοῦσα αὐτάς.) "Ω! εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ! (Ἐξέρχεται ὀρμητικῶς.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΛΛΗ

ΕΛΛΗ. Τώρα δὲν ἔχω πλέον τίποτε ν' ἀγοράσω· τώρα πλέον ἡσύχασα· ἀλλ' αν μ' ἐρωτήσῃ ἡ μητέρα τί ἔκαμα τὰ χρήματα ποῦ μοῦ ἔδωκε, τί νὰ εἰπῶ; νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι τὰ ἔδωκα εἰς μίαν δυστυχῇ πτωχὴν κόρη; δὲν θέλω νὰ τὸ εἰπῶ·

ἡ ἰδία ἡ μητέρα μοῦ εἶπεν, ὅτι ὅταν κάμνω μίαν καλὴν κόρη, νὰ προσπαθῶ νὰ την λησμονῶ καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία· αν τὸ εἰπῶ, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ δυσχερεστηθῇ διότι τῆς τὸ εἶπα· νὰ μὴν τὸ εἰπῶ; τότε τί νὰ εἰπῶ, αν μ' ἐρωτήσῃ; (Ἰσταται.) Μήπως και δὲν ἔκαμα καλὰ; μήπως και δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ δώσω τόσον ἀσυλλόγιστα τὰ χρήματα ἐκεῖνα; (Μετὰ ζωρότητος.) "Ω! ὄχι! ἔπρεπε νὰ τὰ δώσω! καλὰ ἔκαμα! τὸ αἰσθάνομαι ἀπὸ την χαρὰν μου· ἡ καρδιά μου μοῦ τὸ λέγει· καλὰ ἔκαμα! ἡ καὶ μὲν ἡ Εἰρήνη, ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα της, και τὸ ἀδελφάκι της τὸ καὶ μὲν! τί εὐτυχίης ποῦ θὰ εἶνε τώρα ὅλοι! κ' ἐγὼ πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! "Ω! τί ὠραῖον πρᾶγμα νὰ κάμνη τις εὐτυχίης!... Βέβαια· καλὰ ἔκαμα· ἀκούς ἐκεῖ; ἄλλοι νὰ χαίρουν, νὰ τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους μετὰ ἀμάξας, ν' ἀγοράσουν, νὰ ψωνίσουν, νὰ χαρίσουν, νὰ μὴν εἰξεύρουν ποῦ νὰ πετάξουν τὰ χρήματά των, και ἄλλοι νὰ μὴν ἔχουν νὰ φάγουν, νὰ κοιμῶνται κατὰ χάμα, νὰ τοὺς διώκουν, νὰ τοὺς βάλουν εἰς την φυλακὴν!... ἀλλὰ τί θὰ εἰπῶ αν μ' ἐρωτήσῃ ἡ μητέρα; ἀλήθεια! τί θὰ εἰπῶ;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Εἰσέρχεται ἡ μήτηρ τῆς "Ελλης ἡ ὅποια φαίνεται τριάνκοντα περίπου ἐτῶν· εἶνε ὠραία και μεγαλοπρεπῆς κυρία και φορεῖ ἀπλουστάτην μαύρην οικιακὴν ἐσθῆτα.)

ΕΛΛΗ, ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Αἶ· λοιπὸν. "Ελλη, ἀπεφάσισες; τί θ' ἀγοράσῃς; λέγε μου.

ΕΛΛΗ. Τί θ' ἀγοράσω;

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Ναί!

ΕΛΛΗ. Δὲν εἰξεύρω!

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Δὲν εἰξεύρεις; τί ἀπαντήσεις εἶνε αὐταί, "Ελλη; διατί εἶσαι τόσον τεταραγμένη; τί ἔχεις; μήπως τὰ ἔχασες τὰ χρήματά σου; δὲν πιστεύω, βέβαια, νὰ τὰ ἐξώδευσες εἰς καμμίαν ἀνθρώπιαν την ὁποῖαν ἐντρέπεσαι νὰ μοῦ εἰπῇς.

ΕΛΛΗ. Μητέρα!...

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Διατί ἐκοκλίνῃσες τόσον;

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Εἰσέρχεται ἡ μήτηρ τῆς Εἰρήνης μετὰ τῆς κόρης της· ἡ μήτηρ τῆς Εἰρήνης ἔχει τὸ πρόσωπον πολὺ ὠχρὸν ὡς ἀπὸ ἀγρυπνίας και στενήσει, φορεῖ δὲ ἐσθῆτα ἐκ προστύχου χρωματιστοῦ ὑφάσματος τοῦ ὁποῖου δὲν διακρίνεται τὸ χρῶμα και ὑπὸ την ὁποῖαν φαίνεται ὅτι κρυώνει.)

ΕΛΛΗ, ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ, ΕΙΡΗΝΗ,

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (Μετὰ συγκινήσεως.) "Ο Θεὸς νὰ σὰς τὸ ἀνταποδώσῃ μίαν ἡμέραν! Τί καλὸς-

νη! και τόσον ἐξαφνικά! ἡμεγάλη εὐτυχία με παρεζάλισε· δὲν τὸ ἐπίστευσα εἰς την ἀρχὴν· φαντασθῆτε ποῦ μίαν εἰγμὴν ὑπωπετεύθηκα την Εἰρηνοῦλά μου, την ἐκύπταξα εἰς τὰ μάτια και τῆς εἶπα ἄγρια, ἄγρια: «Κακομοῖρα! ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρες αὐτό;» Ἀλλὰ ἡ Εἰρηνοῦλά μου μοῦ τὰ εἶπε ὅλα· ὅλα· τὰ μάτια της ἦσαν ἀκόμη δακρυσμένα και τὰ ἐσπόγγιζε· θὰ εἴσθε ἡ μητέρα της βέβαια· ὁ Θεὸς νὰ σὰς την χαρίσῃ! νὰ την ἰδῆτε μεγὰλη και εὐμορφῇ ὅπως την θέλετε· και ἦταν νὰ μὴ ζαλισθῶ ἀπὸ την χαρὰν μου; μία λίρα και δύο δραχμαί, τριάντα δραχμαί, ὀλόκληρη περιουσία ἐπλημύρῃσεν τὸ πτωχικὸν μας! ποῖος νὰ μοῦ ἔλεγε ὅτι σήμερον θὰ ξημερώσῃ ἡ ἡμέρα και θὰ ἔχωμε νὰ φάγωμεν, και θὰ ἔχω νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιόν μου, ὅτι δὲν θὰ διώξουν τὰ παιδιὰ μου ἔς τοὺς δρόμους κ' ἐμὲ δὲν θὰ μὲ φοβερίζουν πλέον νὰ μὲ στείλουν εἰς την φυλακὴν· και νὰ ἔχω και τὸ παιδί μου ἄρρωστο. Ἀχ! ὁ Ἀριστέδης μου! Ἐφῶναξα μίαν γειτόνισσα και τὸν ἀφῆκα λιγάκι και ἔτρεξα ἐδῶ· και αὐτὸ τὸ καὶ μὲν ἄμα ἤκουσε τῆς ἀδελφῆς του τὰ λόγια, ἀνοῖξε τὰ ματάκια του ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώντανε και ἐχαμογέλασε, ποῦ ἔχει τόσον καιρὸν νὰ χαμογελάσῃ· ὥσπν νὰ ἐνόησε και αὐτὸ ὅτι μέσα εἰς τὸ ἔρημόν το σπῆντί μας ἐμβῆκε ἡ εὐτυχία· θαρρεῖς πῶς ἔγινε καλλίτερα! "Ω! ἡ καλὸσύνη εἶνε τὸ μεγαλῆτερον γιαντικὸν τοῦ κόσμου!

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Σὰς ἀκούω, κυρία, ἀλλὰ δὲν σὰς ἐννοῶ· φαίνεται ὅτι ἐκάματε λάθος εἰς την θύραν· ἀλλοῦ ἔπρεπε νὰ ἐμβῆτε· εἶνε καλὴ ἡ εὐγνωμοσύνη σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς· ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν τίποτε διὰ σὰς, ἐδῶ κανεὶς δὲν σὰς ἔδωκε χρήματα.

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ. Ὡσὰν νὰ εἴμποροῦσαν ὅλοι νὰ κάμουν ὅ,τι ἐκάματε σεις· Θεέ μου, Θεέ μου! ἄλλοι καυχῶνται δι' ὅσαις καλοσύναις δὲν κάμνουν και σεις ἀρνείσθε και ὅσαις κάμνετε;

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Κυρία...

ΕΙΡΗΝΗ (Πλησιάζουσα πρὸς την "Ελλην, ἥτις ἀπὸ την στιγμήν καθ' ἣν ἐμβαίνει ἡ Εἰρήνη μετὰ τῆς μητρός της ἱσταται εἰς μίαν γωνίαν σιωπηλὴ και ἐρυθρῶσα.) "Ελλη, "Ελλη, πές το τῆς μητέρας σου νὰ τὸ πιστεύσῃ, ἀπ' οὗ ἡμᾶς δὲν μᾶς πιστεύῃ· πές το μετὰ τὸ στόμα σου, πῶς μᾶς ἔσωσες σὺ μετὰ τὸ δῶρόν σου τῆς Πρωτοχρονιάς, πές το, "Ελλη!

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ (Προσβλέπουσα μετὰ χαρᾶς την "Ελλην, ἥτις ἐρυθρῶ παρὰ πολὺ και ἔχει δακρυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς της ἀπὸ συγκίνησιν. Κατ' ἰδίαν.) Τώρα ἐννοῶ διατί εἶχε κοκκινίσει προητέρᾳ! (Πρὸς την μητέρα τῆς Εἰρήνης.) Ἀ! ναί! μάλι-

στα, κυρία, ἐγὼ ἔκαμα λάθος, εἴσθε οἱ προστατευόμενοι τῆς "Ελλης μου· μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι δὲν ἐσκόπευε νὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐσκόπευε νὰ μὲ εἰπῇ νὰ σὰς δίδω και ἐργασίαν· και θὰ σὰς δίδω τακτικά, και αν τυχὸν ἔχητε ἀνάγκας... εἰξεύρετε... εἴμπορῶ νὰ σὰς προπληρώσω ἐν μέρος...

ΕΛΛΗ (Τρέχουσα περιχαρῆς εἰς την ἀγκάλην τῆς μητρός της). Μητέρα! μητέρα! εἶσαι πολὺ, πολὺ καλὴ, ὦ, εὐχαριστῶ!

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ (Βαθεῶς συγκινημένη.) "Ω! ἡ κόρη εὐχαριστεῖ την μητέρα διὰ τὸ καλὸν ὅπου κάμνει εἰς ἡμᾶς τὰ δυστυχισμένα, τὰ ταλαίπωρα πλάσματα! Τί λέξεις λοιπὸν νὰ εὐρῶ ἐγὼ διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω την εὐγνωμοσύνην μου, την μεγὰλην μου την εὐγνωμοσύνην!... δὲν εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί εὐεργεσίαν μᾶς ἐκάματε! ἡμεῖς ἀφανισμένοι, ἀπληπισμένοι, εἰς την ἀκρὴν ἐνὸς κρηνοῦ και ἀπλώσατε τὸ χέρι σας και μᾶς ἐσώσατε· ἡμεῖς ἀποθαμένοι και μᾶς ἀνεστήσατε. (Κάμνει βήματά τινα πρὸς την θύραν.) "Ω! ὁ Θεός, μόνος ὁ Θεός ὁ ὁποῖος βλέπει βαθεῖα, μέσα εἰς τὰς καρδίας ἅς κρατῇ κλεισμένην την θύραν σας εἰς την λύπην, εἰς τοὺς ἀναστεναγμούς, εἰς τὰ δάκρυα, και μόνον διὰ τὸ χαμόγελο, διὰ την χαρὰν, διὰ την εὐτυχίαν ἅς την ἔχῃ ἀνοιχτήν. (Ἐνῶ ἀπέρχεται σταματᾷ πλησίον τῆς θύρας· πρὸς την Εἰρήνην.) Εἰρήνη, κόρη μου, παρατήρησε καλὰ τὰ δύο ἐκεῖνα πρόσωπα, διὰ νὰ τὰ ἐνθυμῆσαι, νὰ τὰ βλέπῃς ἐμπρὸς σου ὅταν κάμνης την προσευχήν σου.

ΕΙΡΗΝΗ. Ἀ! μητέρα, ἐγὼ τὰ ἔχω ἐδῶ, ἐδῶ, βαθεῖα εἰς την καρδίαν μου. (Ἀπέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΛΛΗ, ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ (Βλέπουσα αὐτὴν με ἀνέκφραστον μητρικὴν ἀγαλλίασιν και ἐναγκαλιζομένη αὐτήν.) "Ελλη, εἶσαι εὐγενὴς κόρη!

ΕΛΛΗ. Αἶ, μητέρα; δὲν ἔκαμα καλὰ; δὲν πειράζει, αἶ; οἱ πτωχοί, οἱ καὶ μὲν! πόσο τοὺς ἐλυπήθηκα· και ἡ Εἰρήνη, τί συμπαθητικὴ κόρη! ἀμέσως την ἐσυμπάθησα· τί τρομερὰ δυστυχία! μοῦ ἔλεγε κατὰ πράγματα ποῦ μοῦ ἐσπάρξαν την καρδίαν μου· κ' ἐγὼ χωρὶς πολὺ πολὺ νὰ τὸ σκεφθῶ, θαρρεῖς πῶς μοῦ τὸ ἐφῶναξε ἀπὸ μέσα ἡ καρδιά μου, ἐβγάλα και τῆς ἔδωκα τὸ δῶρόν μου τῆς Πρωτοχρονιάς.

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ. Ἡμεῖς δι' αὐτὸ σοῦ ἔδωκαμεν ἐκείνην την λίραν ἀντὶ ἄλλου δώρου· διὰ νὰ σὲ δοκιμάσωμεν· ἠθέλαμεν νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ την ἔκαμες· ἀλλὰ σὺ την μετεχειρίσθης πολὺ, πολὺ καλλίτερα και ἀπὸ ὅ,τι ἠλπίζομεν.

ΕΛΛΗΝ. Αΐ! λοιπόν, μητέρα, δὲν πειράζει, 'πού τὸ ἔδωκα τὸ δῶρόν μου τῆς Πρωτοχρο-
νιάς;

ΜΗΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. Τὸ δῶρον τῆς Πρωτοχρο-
νιάς! ἀλλὰ ποῖος ἔχαμε δῶρον τῆς Πρωτοχρο-
νιάς; ἡμεῖς ἕως τώρα εἴχαμε μίαν φρόνιμον,
μίαν καλὴν κόρη· ἀλλὰ σὺ μᾶς προσέφερες σή-

μερον μίαν ἀγαθὴν, μίαν εὐγενῆ, μίαν μεγαλό-
καρδον κόρη· ἡ ἀγαθότης σου εἶνε τὸ δῶρον
τῆς Πρωτοχρονιάς· καὶ ὁ πατήρ σου ὅταν θᾶ-
μάθῃ τί ἔπραξες σήμερον, θ' εἴπῃ: «Ὁχι ἡμεῖς
ἀλλ' ἡ Ἑλληνίς προσέφερε δῶρον τῆς πρωτο-
χρονιάς!»

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΠΕΙΟ ΠΟΛΥ

Ἐρωτοῦσε τὸν Γεωργάκη μίαν ἡμέρα ἡ γειγιά του
Πεῖο πολὺ ποῖον ἀγαπάει, τὸν μπαμπᾶ, ἢ τὴ μαμᾶ του;
Κε' ὁ Γεωργάκης ὅπου μόλις τὴν ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ
Ἀπεκρίθη ὅλος γέλοια: «Καὶ τοὺς δύο πεῖο πολὺ».

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΠΑΠΠΟΥΣ!

«Ἀχ! ἔλεγ' ὁ Κοκκός,
παππούς νὰ ἤμουν τώρα,
νὰ κάνω τὸ σοφό,
νὰ βῆχω, νὰ ρουφῶ
ταμπάκο κάθε ὥρα».

«Νὰ ἔχω ἄσπρα γένεια,
ποτέ νὰ μὴ διαβάζω,
σχολεῖν νὰ μὴν πηγαίνω,
'σ τὸ σπῆτί μου νὰ μένω,
καὶ ὅλο νὰ νυστάζω».

«Νὰ παίζω ὅλη ἡμέρα
μὲ ἕνα κομπολόγι,
νὰ μὴ μοῦ λέν δουλειά,
καὶ νὰ φορῶ γυαλιά,
καὶ νὰ ἔχω καὶ ῥολόγι».

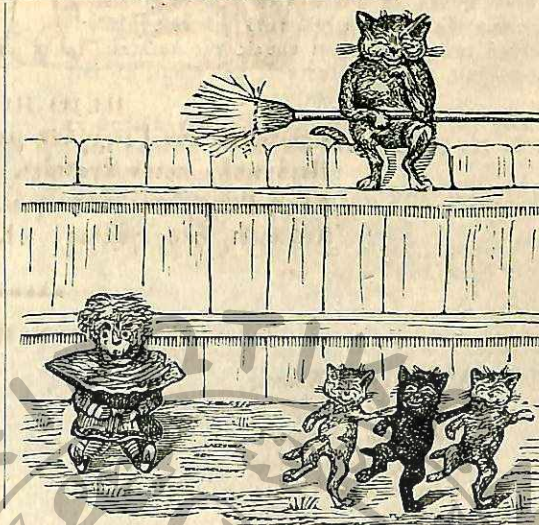
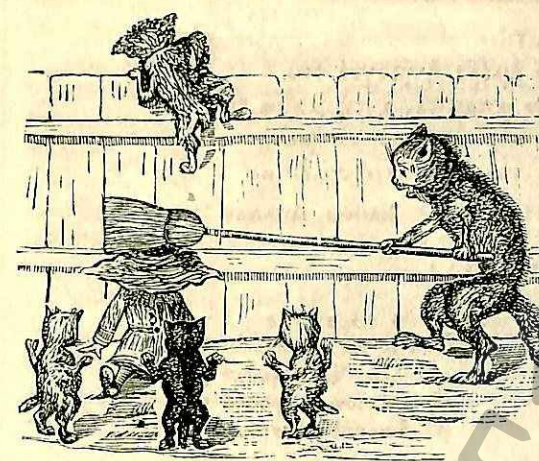
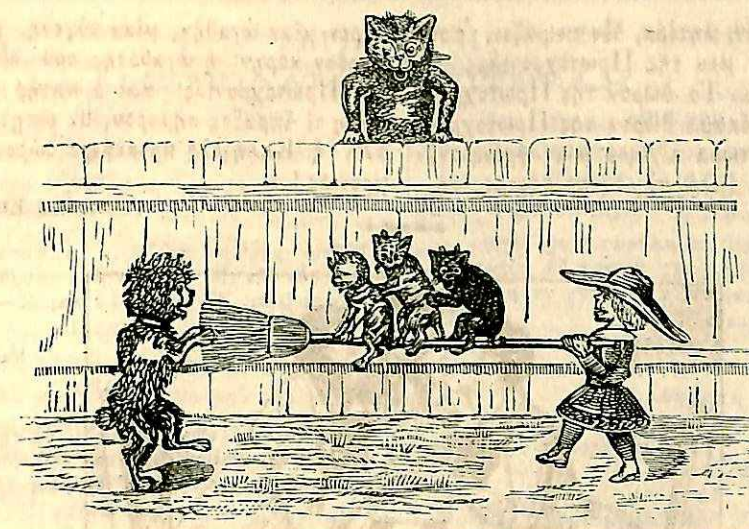
«Νὰ λέω παραμύθια
ἀπάνω ἀπ' τὸ στῆμα,
καὶ ὅλοι 'ς τὴ 'μιλιά μου
νὰ στέκουν ἐμπροστά μου
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα».

«Νὰ μοῦ φιλοῦν τὸ χέρι,
εὐχαῖς πολλαῖς νὰ δίνω,
καὶ πάντα καθιστός,
κι' εἰς ὅλους σεβαστός,
νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω».

«Νὰ ἔχω καὶ μιὰ μαγκούρα,
νὰ κάνω τὸν κακό,
κι' ἅμα θυμὸς μὲ πάρῃ,
ν' ἀρχίζω 'ς τὸ στειλιάρι
καὶ τὴν τρελλο - Κοκκό».

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέει
μὲ γνώσι παιδική,
μὰ ὁ Κοκκὸς δὲν ξέρει,
πῶς θέλουν ὅλ' οἱ γέροι
νὰ γείνουνε Κοκκοί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΙ ΑΣΤΕΙΟΝ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΡΑΤΗΣ.

ΤΡΕΜΟΥΛΗΣ, σκυλάκι μαλλιαρό.

ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ.

ΤΟ ΣΤΑΧΤΕΡΟ,

ΤΟ ΑΡΑΠΑΚΙ,

ΤΟ ΑΣΠΡΟΥΔΙ,

ΣΚΟΥΠΟΜΑΝΙΚΟ, πρόσωπον βωδόν.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΤΡΑΤΗΣ Εἰς προ...σχήν!

ΤΡΕΜΟΥΛΗΣ (Χαμογελῶν.) Γάβ, γάβ, γάβ, γάβ!

Τί ἀστεῖον!

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΑΤΟΥΔΑΚΙΑ (Κατατρομαγμένα.) Νιάου, νιάου! νιάου!

ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ (Ἐξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸν της.) Νιάου! νιάου! νιάου! νιάου!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ (Λαμβάνουσα τὸ σάρωτρον καὶ ὑψοῦσα αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Στρατῆ.) Εἰς προ...σχήν!

ΤΡΕΜΟΥΛΗΣ Γάβ, γάβ, γάβ, γάβ. Οὐ! φευ-γάλα, Τρεμούλη, γιατί χάθηκες!

ΤΑ ΤΡΙΑ ΓΑΤΟΥΔΑΚΙΑ (Χοροπηδῶντα πλήρη χαρᾶς.) Νιάου! νιάου! νιάου!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΚΥΡΑ ΜΟΥΣΤΑΚΑΙΝΑ (Χαμογελῶσα.) Τί ἀστεῖον!

Η ΦΛΥΑΡΙΑ

ΜΑΘΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΑ, ΕΥΘΑΛΙΑ, ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

ΜΑΡΙΑ

(Ανοίγουσα τὴν Γραμματικὴν)

Νά! ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ· τὸ μάθημα εἶνε 'λίγο·
ἔλα νὰ τὸ διαβάσωμε, γιὰτ' ὕστερα θὰ φύγω·
μοῦ ὑπεσχέθη ὁ μπαμπᾶς πῶς θάρθῃ νὰ μὲ πάρῃ
νὰ πᾶμε μὲ τὴν ἄμαξα...

ΕΥΘΑΛΙΑ

"Α! τί μεγάλη χάρι!

νᾶχα κ' ἐγὼ τέτοιο μπαμπᾶ...

ΜΑΡΙΑ

Καί τάχατες ζηλεύεις;
καὶ ὁ 'δικός σου εἶνε καλός.

ΕΥΘΑΛΙΑ

Καλός, ποῦ μὴ γυρεύεις...

Μὲ θέλει πάντα νὰ κρατῶ 'στὸ χέρι τὸ βιβλίον,
καὶ τίποτ' ἄλλο δὲν 'μιλεῖ παρὰ γιὰ τὸ σχολεῖο·
καὶ μὲν, πῶς σιχαίνομαι αὐταῖς τῆς ὁμιλίας,
μουρμούραις καὶ γραμματικαῖς καὶ τόσαις ἀηδίαις.

ΜΑΡΙΑ

'Ας εἶνε· ἄς τ' ἀφήσωμε· θάρθῃ ἡ δασκάλισσά μας
καὶ ἂν δὲν ξέρωμε καλὰ—καλὰ τὸ μάθημά μας...

ΕΥΘΑΛΙΑ

Οὐ!.. τόσο 'λίγο μάθημα σὲ μιὰ στιγμή τελειώνει.

ΜΑΡΙΑ

Εἶνε γρυνιάρα, καὶ μ' αὐτὰ τὰ βουχὰ της μαλώνει.
Τέτοια δασκάλα! μανά μου!..

ΕΥΘΑΛΙΑ

Τί τάχα θὰ μᾶς κάνῃ;

Σοῦ εἶπα, γιὰ τὸ μάθημα ὀλίγη ὥρα φθάνει,
ἔλα νὰ κουβεντιάσωμε λοιπόν.

ΜΑΡΙΑ

Τί θεὸς νὰ ποῦμε;

ΕΥΘΑΛΙΑ

Πῶς παίζομε, πῶς τρέχομε, πῶς ζοῦμε, πῶς περνοῦμε.

ΜΑΡΙΑ

Καλὰ μοῦ λές· ἀληθινὰ, ὥραία ὁμιλία.

ΕΥΘΑΛΙΑ

Κ' εἶπε κάνένα ἄσχημο ποτὲ ἡ Εὐθαλία;

ΜΑΡΙΑ

Λοιπόν θ' ἀρχίσω πρώτῃ ἐγώ...

ΕΥΘΑΛΙΑ

'Εγὼ τὸ πρωτοεῖπα.

ΜΑΡΙΑ

'Κατάλαβα πῶς κάνομε μὲς 'στὸ νερό μιὰ τρύπα!
ὄχι ἐσύ, ὄχι ἐγώ... ποῖα εἶνε παιδὶ μεγάλη;

ΕΥΘΑΛΙΑ

Καὶ τί μὲ τοῦτο; τάχατες ἂν ἤπανε μιὰ ἄλλη
μεγαλειτέρα ἀπὸ σέ, θ' ἄφινες τὰ πρωτεῖα;

ΜΑΡΙΑ

Βεβαίως! σὺ νὰ τῷξερεις!

ΕΥΘΑΛΙΑ

"Αφες τὴ φλυαρία,

καὶ πές μου γιὰ τὰ δῶρα σου καὶ γιὰ τὸ μπουναμά σου·
ἀλήθεια, τί σοῦ ἔδωκεν ἐφέντος ὁ μπαμπᾶς σου;
κάμμία κούκλα σὺν παιδί, γιὰτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.

ΜΑΡΙΑ

Τί λέγεις; κούκλα μοναχά;

ΕΥΘΑΛΙΑ

Σοῦ ἔδωκε καὶ ἄλλο;

ΜΑΡΙΑ

Βέβαια· μοῦδωκε πολλά... μάλιστα μιὰ κουζίνα,
'ποῦ σὺν τὴν εἶδ' ἡ δούλα μας προχθές, ἡ Κατερίνα...
—τὴν ξέρεις δὲ τὴν δούλα μας...—

ΕΥΘΑΛΙΑ

Καλᾶσαι!

ΜΑΡΙΑ

Τί νομίζεις;

τὴν 'νόμισε ἀληθινή: «Καλέ, θὰ τηγανίζῃς»,
μοῦ εἶπε, «καὶ σ' ἀγόρασαν ἐδῶ τέτοια παιγνίδια;»
τῆς φάνηκε παράξενο, κ' ἐξάρωσε τὰ φρύδια...

ΕΥΘΑΛΙΑ

"Ελα, καὶ μὲν δὲ καὶ σὺ! Αἶ! τί; μὲ κοροϊδεύεις;

ΜΑΡΙΑ

Ἐρώτησέ τὴν 'σὺν τὴν 'δῆς, ἂν 'μένα δὲν πιστεύῃς.

ΕΥΘΑΛΙΑ

'Ας εἶνε, σὲ πιστεύομε... Αὐτὸς ὁ ἀδελφός μου
κατήντησ' ἀνυπόφορος, ὅτι κ' ἂν 'δῇ ἐμπρός μου,
ἡ κούκλα, ἡ καὶ τίποτε ὥραιο παιγνιδάκι,
βάζει εὐθὺς τὰ κλάματα.

ΜΑΡΙΑ

Μὰ εἶνε μικρούλακι.

ΕΥΘΑΛΙΑ

Αἶ! κ' ἐπειδὴ εἶνε μικρός, ἐμένα τί μὲ μέλλει;
νὰ σπάξῃ τὰ παιγνίδια μου, γιὰ πὲς μου ποῖ; τὸ θέλει;

ΜΑΡΙΑ

Οὐφ! εἶσαι δὲ παράξενη! τόσο μικρό...

ΕΥΘΑΛΙΑ

Ὁραῖα!

Καλέ, πῶς σοῦ 'κατέθηκε τέτοια καλὴ ἰδέα;
νὰ βλεπες τὰ παιγνίδια σου σπασμένα, πεταμένα,
νὰ 'δοῦμε δὲν θὰ θύμωνες;

ΜΑΡΙΑ

Δὲν εἶμαι σὺν κ' ἐσένα.

ΕΥΘΑΛΙΑ

Ναί, μιὰ καὶ δυὸ ἐθύμωσες γιὰ τιποτένιο πρᾶμμα,
καὶ μάλιστα χειρότερα, ἀρχίζεις καὶ τὸ κλᾶμα
ὅταν γυρεύῃς κάτι τι.

ΜΑΡΙΑ

Μὰ σὺ εἶς' ἀνυπόφορη, θυμώνεις αἰωνίως,
(Εἰσέρχεται ἡ διδασκάλισσα)

ΕΥΘΑΛΙΑ (ἔντρομος)

Καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε; τὸ μάθημά μας;

ΜΑΡΙΑ (ἐπίσης ἐντρομος)

Τώρα;

ΕΥΘΑΛΙΑ

Μὲ τῆς κουτοκουθένταις μας ἐφάγαμε τὴν ὥρα.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

"Α! σήμερα θὰ ξέρετε τὸ μάθημα, πιστεύω.
(Ἡ Μαρία καὶ ἡ Εὐθαλία σιωποῦν.)

Τί; δὲν 'μιλεῖτε;

ΜΑΡΙΑ

Ξεύρετε...

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Πολὺ καλὰ, μαντεύω,

ὅ' ἀρχίσατε τὰ λόγια σας...

ΕΥΘΑΛΙΑ

"Α! ναί, μᾶς συγχωρεῖτε,

κι' ἅμα τὸ ξανακάνωμε...

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Καλὰ, τώρα θὰ 'δῆτε.

ΜΑΡΙΑ (δακρύουσα)

Συγχώρησέ μας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ

Σιωπή, ἄς λείπουν οἱ λόγοι,

Τώρα ἀμέσως, γρήγορα νὰ πᾶτε 'στὸ κατῶγι

νὰ μείνετε νηστεία,

νὰ μάθετε ἄλλη φορὰ πῶς βλάπτ' ἡ φλυαρία.

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΒΩΔΙ

Μὴν τὸ κτυπᾶτε! τὸ καλὸ, τὸ βῶδι μὴ κτυπᾶτε!

'Αντὶ νὰ τὸ χαϊδεύετε, ἀντὶ νὰ τ' ἀγαπᾶτε

Πῶχει γιὰ 'μᾶς τὴ δύναμι, τὸ γάλα, τὴ ζωὴ του...

'Εσεῖς, παιδιὰ, τὸ διώχνετε κι' ἀπ' τὴ φτωχὴ βοσκή του.

'Αφῆστέ το τὸ δύστυχο! δὲν φθάνει ποῦ δουλεύει

'Ολη τὴ 'μέρα 'εἰς τὸν ἀγρόν;... ἀφῆστέ το γυρεύει

'Λίγο χορτάρι τρυφερό ἀπὸ τὴ γῆ νὰ φάῃ

Καὶ πάλι 'ς τὴ βαρεῖα δουλειὰ μ' ὑπομονὴ θὰ πᾶῃ.

'Αχ, μὴ τὸ βασανίζετε, παιδιὰ! Ποιὸς ξέρ' ἡ φύσι

Πόσον καιρὸ θὰ τοῦγραψε ἀκόμη γιὰ νὰ ζήσῃ...

Λύριο ἴσως θὰ βρεθῇ 'ς τὰ χέρια μακελλάρη

Καὶ τότε δὲν τ' ἀφίνετε νὰ φάῃ οὔτε χορτάρι;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΟΚΝΗΡΟΝ ΓΑΤΑΚΙ

ΕΠΙ δύο τρεις ημέρας όταν τὸ μικρὸ γατάκι ἐξύπνα τὸ πρωῒ, καὶ χασιώμενον ἤνοιγε τὰ γαλανὰ ματάκια του, δὲν εὗρισκε πλησίον του τὴν μητέρα του. Καὶ εἶχε μίαν πεῖνα, πεῖνα φοβερή, διότι

ἀπὸ τὸ βράδυ δὲν εἶχε βυζάξει. Ἐκύτταζε τριγύρω καὶ δὲν τὴν ἐβλεπε· ἐρώναζε, καὶ δὲν τοῦ ἀπεκρίνετο. Τί νὰ κάμῃ λοιπόν; εἶχ' ἐμπροστά του ἓνα κουρελάκι καὶ ἤρχιζε νὰ παίξῃ μὲ αὐτό, νὰ ἐξαπλῶνῃ τὸ χέρι του νὰ τὸ ὠθῇ, νὰ τὸ ἀρπάξῃ, νὰ τὸ ἀρίνη, νὰ σηκώνεται ἔστ' πόδια καὶ νὰ τὸ κρατῇ μὲ τοὺς μικροὺς του ὀνυχας, νὰ τὸ δαγκάνῃ μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ ὕστερον νὰ τὸ ἀρίνη καὶ πάλιν νὰ τρέχῃ κατεπάνω. Ἀφοῦ ἤθελε πιάξῃ καμπόσῃν ὥραν, ἔπειτα πλέον ἐκουράζετο καὶ ἐπήγαινε εἰς τὴν γωνίαν ὅπου ἦτον ἡ φωλιά του ἐπάνω εἰς μερικά παλαιὰ ροῦχα, καὶ ἀπεκοιμᾶτο πάλιν, μουρμουρίζον:

— Ἀχ, αὐτὴ ἡ μαμμά μου, αὐτὴ ἡ μαμμά μου!

Διότι ἦτον ὀλίγον ὀκνηρὸν τὸ γατάκι. Ἄμα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φάγῃ τὸ ἔρριχνε ἔστ' ὅν πνον, καὶ ἄμα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κοιμηθῇ τὸ ἔρριχνε στὸ φαγί. Δὲν εἰξευρε τί ἐστὶν ἐργασία. Ἦτο δὲ καὶ μικρὸν τὸ καὶ μόνον, δὲν εἶχον περάσει εἴκοσι ἡμέραι ἀφότου ἐγεννήθη. Ἡ μητέρα του εἶχε γεννήσει δύο· ἀλλὰ τὴν ἀδελφὴν του, μίαν ωραίαν λευκὴν γατίτσαν, τὴν εἶχε χαρίσει ἡ κυρία εἰς μίαν φίλην της, καὶ ἡ καὶ μὲν ἡ γάτα ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν στοργὴν τὴν ἀφιέρωνεν εἰς τὸν μικρόν της.

Τὴν μεσημβρίαν ἦλθεν ἡ γάτα. Νιάουρ, νιάουρ! ἐξηπλώθη πλησίον εἰς τὸ μικρόν της τὸ ὅποιον πεινασμένον ἐδύζανε, ἐδύζανεν ἕως ὅτου ἐχόρτασε, καὶ ἡ μητέρα του ἐροχαλίζετο καὶ τὸ ἐγλυφεν ἀπαλὰ ἀπαλὰ.

— Μαμμά, ποῦ ἦσουν ὅλη ἡμέρα; διατί μὲ ἀρίνεις μόνο;

— Στὴ δουλειά, παιδί μου, ἔστ' δουλειά.

— Ναί, ἔστ' δουλειά! καὶ ἐγὼ τί νὰ κάμω ποῦ μένω ὅλη μέρα μόνο καὶ πεινῶ;

— Μὰ τώρα, παιδί μου, ἤρχισες καὶ σὺ νὰ μεγαλόνῃς. Κύτταξε νὰ κάμνης καὶ σὺ καμμίαν ἐργασίαν.

— Τί ἐργασία! ἐμὲ μοῦ ἀρέσει νὰ παίζω.

— Ἀχ, αὐτὸ τὸ παιδί! ἔλεγεν ἡ γάτα, εἶνε ὀλίγον τεμπέλικον. Δὲν θὰ μοῦ ὁμοιάσῃ. Ἐγὼ δουλεύω τρεῖς χρόνους ἐδῶ μέσα καὶ ὅλοι μένουν εὐχαριστημένοι. Ἡ μαγειρίσσα, ἡ Κατερίνα, μὲ ἔχει σὺν τὰ μάτια της. Καὶ τολμᾷ νὰ βγάλῃ τὴ μούρη του ποντικὸς ἐδῶ μέσα; Πρὶν ἔλθω ἐδῶ, δὲν εἴξευραν ποῦ νὰ βάλουν τὸ τυρί, ποῦ νὰ βάλουν τὸ σαποῦνι· οἱ ποντικοὶ τοὺς τὰ ἀφάνιζαν. Μίαν ἡμέραν εὗρηκαν ἓνα πνιγμένον μέσα εἰς τὸ λάδι· ὡς καὶ ταῖς παντούφλαις τοῦ κυρίου τὰς εἶχαν φάγει. Τώρα ὅμως δὲν τὰ βγάζουν πέρα. Ἡ κυρία μὲ χαϊδεύει· τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ προχθὲς εἰς τὴν γειτόνισσαν! «Ἐχομε μίαν γάτα ποῦ εἶνε ὁσπαστός». Ἐγὼ τὰ μάτια μου ἀνοικτά· ἀπὸ τὰ προχθὲς μυρίστηκα πῶς εἶνε ἓνας μουστακάτος, μεγάλος καὶ πονηρὸς μέσα σὲ μίαν τρύπα σιμὰ στὸ κελλάρι. Εἶνε τρεῖς τέσσαρες βραδυαῖς ποῦ τὸν παραφυλάττω· αἱ, κί, ἂν τὸν πιάσω!

Τὸ γατάκι ἐντούτοις ἐξηκολούθει νὰ παίξῃ καὶ νὰ τρώγῃ. Ἀφοῦ εἶδε ὅμως ὅτι δὲν ἤρχετο τακτικὰ πλέον ἡ μητέρα του, ἀπεφάσισε μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ τί δουλεῖται ἦτον αὐτὴ ποῦ ἔκαμνεν ἡ μητέρα του. Ἐπῆγε λοιπὸν ψάξῃ ἀπ' ἐδῶ, ψάξῃ ἀπ' ἐκεῖ καὶ τὴν εὗρε μέσα εἰς τὸ κελλάρι ὅπου ἐκάθητο συμμαζεμένη εἰς μίαν ἄκραν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, μητέρα;

— Δουλεῖα, παιδί μου, δουλεῖα!

— Τί δουλεῖα; ἐσὺ κάθουσαι!

— Κάθουμαι γιατί φυλάγω σκοπόν. Τέσσαρα ἡμερόνυχτα τώρα ἔρχομαι ἐδῶ· εἶνε ἓνας ποντικὸς γέρος, καθὼς φαίνεται, καὶ πονηρὸς καὶ θὰ τὸ μυρίστηκα καὶ δὲν βγαίνει· μὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶν!

Τὸ γατάκι ἔμεινεν ἐκ περιεργείας νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ σκηνή. Τῷ ὄντι ὁ ποντικὸς, τὸν ὅποιον εἶχε σφίξει ἡ πεῖνα ἀπεφάσισε φαίνεται νὰ ἐξέλθῃ σιγὰ σιγὰ καὶ νὰ τὸ στρίψῃ. Ἐπρόβαλε λοιπὸν ὀλίγον τὸ ρύγχος του διὰ νὰ ἰδῇ ἡ γάτα, πονηρή, ἦτο κρυμμένη ὅπισθεν ἐνὸς κιβωτίου διὰ νὰ μὴ φαίνεται, καὶ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸ γατάκι νὰ μένῃ εἰς μίαν γωνίαν καὶ νὰ μὴ κινηθῇ διόλου. Μόλις ὁ ποντικὸς ἔλαβε θάρρος καὶ ἐξῆλθεν, εἶδεν ἔξαφνα τὴν γάταν καὶ ἔτρεξε νὰ χωθῇ εἰς μίαν ἄλλην ὀπήν, ἀλλὰ χράπ! ὤρμησε κατεπάνω του ἡ γάτα καὶ τὸν ἤρπασεν ἀμέσως.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔκαμαν δεῖπνον βασιλικὸν ἡ γάτα μὲ τὸ γατάκι της, διότι ὁ ποντικὸς ἦτο θρεμμένος καὶ παχύς.

Τὸ πρωῒ ἠρώτησεν ἡ γάτα τὸ γατάκι της.

— Παιδί μου, πῶς σοῦ ἐφάνηκε τὸ χθεσινὸ κυνηγί;

— Πούφ! εἶπε τὸ γατάκι, πολλὸς κόπος εἰς αὐτὴ τὴ δουλειά καὶ λίγο τὸ κέρδος. Τέσσαρες ἡμέραις δι' ἓνα παληοποντικόν!

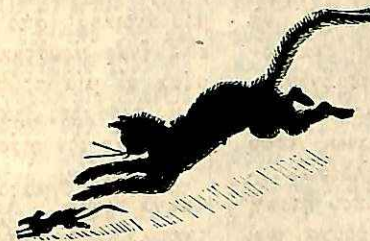
— Αἱ, παιδί μου, αὐτὴ εἶνε ἡ δουλειά. Πρέπει νὰ δουλεύῃς νὰ ζῇς καὶ ἀπὸ ὅσον κερδίζεις νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος.

— Ἄλλο ἔχω ἔστ' ὅν μου ἐγὼ νὰ κάμω. Θέλω νὰ κερδίζω περισσότερα καὶ μὲ ὀλιγώτερον κόπον.

Καὶ ἐκύτταζεν μετὰ πόθου τὰ μικρὰ περιστέρια, τὰ ὅποια ἐπεριπάτου εἰς τὴν αὐλήν.

— Εἶνε πολὺ ὀκνηρὸν αὐτὸ τὸ παιδί, ἔλεγε μόνῃ της μὲ πόνον ἡ μητέρα· φοβοῦμαι μήπως δὲν γίνῃ ποτὲ τίμιος γάτος!

Καὶ τῷ ὄντι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, ἐνῶ μίαν πρωῒαν ἐκάθητο συμμαζεμένη πλησίον τῆς ἐστίας, ἀκούει φωνάς. Ἐξέρχεται καὶ τί βλέπει; τὸ γατάκι της, τὸ ὅποιον εἶχε μεγαλώσει πλέον, νὰ κρατῇ εἰς τὸ στόμα του καὶ νὰ σύρῃ ἐν μικρὸν περιστεράκι κατὰλευκον, τὸ ὅποιον εἶχε πνίξῃ διὰ τῶν ὀνύχων του! Τρέχει ἡ Κατερίνα μὲ ἐν ξύλον καὶ ἐδιόρθωσε καλὰ καλὰ τὸ γατάκι καὶ τοῦ ἐμαλάκωσε τὰ πλευρά· ἀλλὰ τί; Τὸ μικρὸν περιστεράκι ἦτο πλέον νεκρόν. — Πρέπει νὰ τὸ πνίξωμεν αὐτὸ τὸ ζῶον, εἶπε νὰ κακόν, εἶπεν ἡ κυρία.

— Καλὰ τὰ ἔλεγα ἐγὼ, ἔλεγε μὲ πολλὴν ὀλῶν ἡ γάτα, ἰδοὺ ποῦ τὸ ἔφερεν ἡ ὀκνηρία του.

Ἡ κυρία ὅμως ἦτο ἀγαθὴ καὶ ἐπειδὴ ἔλυπετο νὰ τὸ πνίξῃ, παρήγγειλεν εἰς τὴν Κατερίναν νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν Σωτῆρ τὸν κηπουρὸν νὰ τὸ πάρῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν. Ἡ γάτα ἀπὸ ἐγνομωσύνην ἐπλησίασε καὶ ἐτρίβετο εἰς τοὺς πόδας τῆς κυρίας βοχαλίζουσα.

— Κύριος οἶδε, ἔλεγεν ἐνίοτε ἀναστενάζουσα ἡ γάτα, ἐκεῖνο τὸ παιδί μου τί θὰ γίνεταί! Ὁ κηπουρὸς δὲν θὰ τοῦ δίνῃ βέβαια πολὺ ψωμί, διότι δὲν ἔχει, καὶ ὁ ἀναγκάζεται νὰ τρώγῃ σάυραις, ἢ νὰ κυνηγᾷ τὰ πουλιὰ ἔστ' δένδρα.

Μετὰ καιρὸν ἦλθεν ὁ κηπουρὸς ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν. Ἡ γάτα ἤκουσε τὴν κυρίαν ἐρωτῶσαν αὐτὸν περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ μετὰ τῶν ἄλλων νὰ τῷ λέγῃ:

— Ἀληθινά! αὐτὸ τὸ γατάκι ποῦ σοῦ ἔδοσα τί γίνεταί;

— Ἦτο κλέφτικο τὸ ἀναθεματισμένο ἐπῆγε νὰ κλέψῃ ἓνα κομμάτι κρέας τοῦ γεί-

τονά μας τοῦ Θανάση καὶ... τὸ σκότωσαν.

Ἡ γάτα ἐλυπήθη πολὺ· ἔμεινεν ἀνιπτὴ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τὴν λύπην της.

— Αὐτὰ κάμνει ἡ ὀκνηρία, ἔλεγε· τὰ ἤθελε καὶ τὰ ἔπαθε. Ἄν κάμω ἄλλα παιδιὰ, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ θὰ τοὺς συστήσω εἶνε νὰ μὴ γείνουν ὀκνηροί.

X. ANNINOS

ΤΟ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ

— Κ' ἐν' ἀκόμῃ λεοντάρι
Νὰ τὸ σχίσω ἡμπορῶ·
Δέτε με τί παλληκάρι
Ὅπου εἶμαι φοβερό!

Αὐτὰ λέει, καὶ φωνάζει
Μοναχὸς ἔστ' ἡ κάμαρά του,
Ὁ Μιμῆς ἐνῶ θαυμάζει...
Τί θαρρεῖτε;... τὴ σκιά του!

Ὅπου μαῦρη καὶ μεγάλη
Ἀπλονόταν ἐμπροστά·
Ἀλλὰ νά! φωνάζει πάλι·
— Μπρὸς σὲ μένα ποῖς βαστᾷ!

Τὸν ἀκούει ἡ Ἐλένη
Ἡ μικρὰ ἡ ἀδελφὴ του
Καὶ σιγὰ σιγὰ ἐμβαίνει·
Δὲν τὴν ἐννοίωσε· ἄλλοι του!

Γιατί ἔξαφνα σκοτάδι
Μέσ' ἔς τὴν κάμαρα ἐγένῃ·
Κ' εἶνε ὁ Μιμῆς ἔστ' ὅν Ἄδῃ·
Ποῦ νὰ φύγῃ, πῶς νὰ μείνῃ;

Ἐσοφίσθ' ἡ καπεργάρα
Νὰ τοῦ σῶσῃ τὸ κερί!
Δὲν τὸν εὗρεν ἡ τρομάρα,
Ἀλλ' αὐτὴ ἡ πονηρή,

Τοῦκραζε ἀκόμῃ: — Χάχα!
Σοῦχω, φίλε μου, τὴ χάρι
Νὰ μὴ φαίνεσαι μονάχα,
Μὰ καὶ νᾶσαι παλληκάρι!

ΣΑΠΦΩ ΔΗΛΑΔΗ

Η ΑΛΗΘΗΣ ΑΓΑΠΗ

("Ιδε την εν τη 1η σελίδι εικόνα.")

Τί ώραϊα ἀδελφάκια! Τί ἀγαπημένο ταῖρι!
Τὴν μικρὴν ἢ περὶ μεγάλη τὴν κρατεῖ στήν ἀγκαλιά
Καὶ δὲν δείχνει τὴν ἀγάπην μοναχὰ μὲ τὰ φίλια,
Ἀλλὰ πάντα τὴν διδάσκει ὅτι καὶ ἐκείνη ξέρει·
Καὶ θαρρεῖς ὅτι τῆς λέγει: « Ἡ ἀγάπη 'π' ὠφελεῖ
Εἴν' ἀγάπην περὶ καλῆ. »

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

— Ἡ καυμένη ἢ μητεροῦλά μου! ἐπιθύριζε συγκεκινημένος καὶ χαρούμενος, ὁ Ἀριστοτέλης, παιδίον ἑνδεκαετής, μὲ ξανθὰ χρυσὰ μαλλάκια καὶ μὲ ἐκφραστικωτάτους μεγάλους γαλανούς ὀφθαλμούς, μὲ ἀπλούστατα καὶ πτωχικά, ἀλλὰ καθαρῶτα ἐνδύματα, ἔχων τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον, ὡς νὰ ἔσφιγγε κατὰ ἐντὸς αὐτοῦ, ἐνῶ μὲ τὴν ἄλλην ἐκράτει τὰ βιβλία. Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν ἐξώθυραν καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὸ σχολεῖον ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ καυμένη ἢ μητεροῦλά μου! Κάθε πρωτὸ μοῦ δίδει μίαν πεντάραν διὰ ν' ἀγοράζω μίαν κολουῖραν καὶ σήμερον μοῦ ἔδωκε μίαν δεκάρα. Καὶ πῶς μ' ἐφίλησεν ἢ καυμένη! Τόσον πολὺ εὐχαριστήθη ὅπου τῆς εἶπε γῆρας ὁ διδάσκαλος ὅτι εἶμαι ὁ πρῶτος τῆς τάξεως. Μὰ πῶς μ' ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἐφίλησε γλυκά, γλυκά! Καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε: « Ἐτσι νὰ ἦσαι πάντα καλὸς καὶ ἐπιμελὴς διὰ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴ μου! »

— Ἀχ πῶς μοῦ ἤλθαν ἐκείνην τὴν ὥρα κατὰ δάκρυα! Παρ' ὀλίγον καὶ ν' ἀρχίσω νὰ κλαίω! Τόσον ἐσυγκινήθηκα 'ποῦ εἶχαν βουρκώσει τὰ μάτια μου.

Ὁ Ἀριστοτέλης διέκοψε τοὺς λόγους του, διότι τὰ δάκρυα τῷ ἐπανάηρχοντο, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηκολούθησε:

— Καὶ τώρα τί νὰ τὴν κάμω μίαν δεκάραν; Νὰ φάγω δύο κολουῖρες; Ὁχι. Ἀλλὰ νὰ ἰδῇς... μὲ τὴν ἄλλην πεντάρα ἀγοράζω τὸ ἀπόγευμα ἓνα λουκουμί. Ἀμὲ τί; Τάχα δύσκολον εἶνε νὰ ἐξοδευθῇ μία δεκάρα; Τί εἶναι μία δεκάρα;

Καὶ ἐνῶ οὕτω ἠρώτα τὸν ἑαυτὸν του, βαδίζων ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας τοῦ σχολείου του, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ὁποίας ἦτο ὁ καθημερινὸς κολουρτζῆς καὶ πρὸς τὸ ἀριστερὸν μία ἐπαίτις κρατοῦσα εἰς τὴν ἀγκάλῃν τὸ τέκνον τῆς ὠχρὸν

καὶ πυρέσσον. Ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ δὲν εἶχε δυνάμεις νὰ ζητήσῃ καὶ ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ πότε μὲν ἔρριπτε τὸ περίλυπον καὶ δακρυσιμένον βλέμμα της ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς τέκνου της καὶ πότε εἰς τοὺς διαβάτας. Ὁ Ἀριστοτέλης, θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον, εὐρέθη μετὰ τῶν δύο. ἔσφιγγε τὴν δεκάραν ἐν τῷ θυλακίῳ του, καὶ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ κολουρτζῆ ἐπιπτε ἐπὶ τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου τῆς δυστυχίας.

— Τὴν καυμένη! ἐπιθύριζε διστάζων καὶ σκεπτόμενος. Τί ἄρρωστο ποῦ ἔχει τὸ παιδάκι της! Πῶς τρέχουν τὰ δάκρυά της! Βλέπει τὸ παιδάκι καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ. Καυμένη γυναῖκα!... Ἐτσι μοῦρχεται τὴν πεντάρα ποῦ ἔχω διὰ τὸ βράδυ νὰ τῆς τὴν δώσω... Δὲν εἶνε τάχα καὶ αὕτη μητέρα σὺν τὴν ἰδικῇ μου; Καὶ ὅμως αὕτη δὲν ἔχει μίαν δεκάραν διὰ τὸ παιδί της... Νὰ τώρα! ἢ ἰδικὴ μου μητέρα καὶ ἄριον ἤμπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ δεκάραν, ἐνῶ αὕτη ἢ καυμένη ζητεῖ ἐλεημοσύνην καὶ δὲν ἔχει οὔτε φαγητὸ νὰ δώσῃ εἰς τὸ παιδί της... Καὶ εἶναι ἄρρωστο!... Τώρα ἐμένα καὶ ἂν μοῦ λείψῃ καὶ ἢ κολουῖρα τί θὰ πάθω τάχα!

Καὶ μόλις ἐπρόφερε τὸ λογικώτατον τοῦτο συμπέρασμα ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του. Ὁλοκόκκινος καὶ συγκεκινημένος, χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ῥίψῃ οὐδὲ ἐν βλέμμα εἰς τὸν προκλητικὸν σωρὸν τῶν κολουριῶν, ἔθεσε τὸ μόνον δεκάλεπτον νόμισμά του εἰς τὴν χεῖρα τῆς ἐπαίτιδος καὶ διέδῃ σπεύδων τὸ κατώφλιον τοῦ σχολείου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κώδων ἐκάλει τοὺς μαθητὰς εἰς τὸ πρῶτον μάθημα, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἀκτινοβολῶν ἐξ εὐχαριστήσεως ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν του.:

— Τὴν καυμένη! Μοῦ ἔδωκε περισσοτέρας εὐχὰς καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου!

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΝΙΚΗ ΕΛΑΒΕ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

— Μητέρα, ἔλεγε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Δεκεμβρίου ἢ Κλεονίκη πρὸς τὴν μητέρα της, τί θὰ μοὶ προσφέρῃς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους;

— Θὰ σοὶ προσφέρω, εἶπεν ἢ μητέρα της, χρυσοδεμένους τοὺς δύο πρώτους τόμους τῆς ἀγαπητῆς σου « Διαπλάσεως », ἀλλὰ μόνον ἂν ἦσαι φρόνιμος.

— ὦ! θὰ εἶμαι φρόνιμος, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἢ Κλεονίκη, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, μητέρα.

— Καὶ τί θὰ κάμῃς διὰ νὰ ἦσαι φρόνιμος;

— Τί θὰ κάμω; Ἰδοὺ τί θὰ κάμω: θὰ περιποιῶμαι πολὺ τὸν μικρόν μου ἀδελφόν καὶ δὲν θὰ τὸν πειράζω ποτέ. θὰ σὲ βοηθῶ εἰς ὅσας ἐργασίας θὰ μοὶ λέγῃς· καί, ἂν μὲ στέλλῃς εἰς καμμίαν παραγγελίαν, θὰ πηγαίνω προθύμως· θὰ μελετῶ καλὰ τὰ μαθήματά μου καὶ θὰ εὐχαριστῶ τὴν διδάσκαλόν μου. Εἰς τὸ σχολεῖον θὰ εἶμαι εὐτακτος, δὲν θὰ πειράζω, δὲν θὰ προδίδω καμμίαν συμπαθητικὴν μου, θὰ τὰς ἀγαπῶ ὅλας καὶ θὰ φέρωμαι μὲ τρόπον ὥστε νὰ μὲ ἀγαποῦν καὶ ἐμὲ ὅλοι. Ὅταν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἀντὶ νὰ τρέχω ἐπάνω κάτω, θὰ κάθηναι

εἰς μίαν γωνίαν ἡσύχως καὶ θ' ἀναγινώσκω τὰς ὠραίας ἱστορίας « τῆς Διαπλάσεως », θὰ περιποιῶμαι τόσον πολὺ τὴν γραΐαν μάμμην μου ὥστε θὰ μοὶ δίδῃ καθ' ἡμέραν τὴν εὐχὴν της· θὰ ἐκτελῶ ὅλα μου τὰ καθήκοντα· θὰ παίζω μόνον ἀφοῦ τελειῶν ὅπως πρέπει τὰς ἐργασίας μου· θὰ εἶμαι πρὸς ὅλους καλὴ, θὰ προσεύχωμαι τὸ πρωτὸ καὶ τὸ ἑσπέρας, θὰ σέβωμαι καὶ θ' ἀγαπῶ τοὺς γονεῖς μου μὲ ὁλὴν μου τὴν καρδίαν.

— Εὖγε, Κλεονίκη μου, εὖγε, κόρη μου, εἶπεν ἢ μητέρα καταριλοῦσα αὐτήν· θὰ ἔχῃς δέχως ἄλλο τοὺς χρυσοδεμένους τόμους « τῆς Διαπλάσεως » τὴν πρώτην τοῦ ἔτους διότι εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς ὅλα ὅσα μοὶ ὑπόσχεσαι.

Καὶ ὅταν ἤλθεν ἢ πρώτη τοῦ ἔτους, ὅταν ἔφθασεν ἢ τόσον ἀνυπομένως περιμεμένη πρώτη Ἰανουαρίου 1882, ἢ Κλεονίκη ἔλαβεν

ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς μητρός της χρυσοδέτους καὶ κομψοτάτους τοὺς δύο τόμους τῆς « Διαπλάσεως » καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη της ἐν θερμὸν μητρικὸν φίλημα, ὡς ὠραίαν ἀνταμοιβὴν τῆς ὠραίας συμπεριφορᾶς της.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Ἄν εἰξεύρετε πόσον εὐαίσθητον παιδίον εἶνε ὁ μικρὸς Παισανίας!

Ἄλλ' ὁ καυμένος ἔγνωε ὅτι εἶνε πτωχός, πολὺ πτωχός, καὶ λυπεῖται.

Ἀλλὰ δὲν λυπεῖται διὰ τὸν ἑαυτὸν του, λυπεῖται διὰ τὴν καλὴν του μητέρα, ἢ ὅποια εἶνε δυστυχὴς χήρα καὶ δὲν ἔχει καὶ αὕτη, οὐδὲ φόρεμα οὐδὲ ὑποδήματα νὰ φορέσῃ.

— Νὰ πλησιάσῃς τὰ Χριστούγεννα, νὰ πλησιάξῃ ἢ πρώτη τοῦ ἔτους καὶ τὰς ἡμέρας ταύτας νὰ τῆς περάσῃ καταφρονεμένη ἢ μητέρα μου!

Συλλογίζεται ὁ Παισανίας διὰ τὸν ἑαυτὸν του δὲν φροντίζει· δὲν τῷ μέλλει ἂν ἄλλα παιδία θὰ λάβουν δῶρα, παιγνίδια, γλυκίσματα, καὶ θὰ παίζουσιν, καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν, καὶ θὰ

καμαρώνουσιν μὲ τὰ καινούργια ἐνδύματα τὰ ὅποια θὰ τοῖς κάμουν.

ὦ! ὅχι! δὲν τῷ μέλλει τὰ ἐνδύματά του, τὰ ὑποδήματά του εἶνε παλαιά· ἀλλὰ τί πειράζει;

Ὁ Παισανίας ἔχει μίαν μεγάλην, ζωηράν, μίαν θερμὴν ἐπιθυμίαν. — Νὰ εἰμποροῦσε ν' ἀγοράσῃ φόρεμα καὶ ὑποδήματα τῆς μητρός του!

Καὶ σκέπτεται, καὶ θέτει ὁλὴν τὴν δύναμιν τοῦ ἐγκεφάλου του εἰς ἐνέργειαν.

Καὶ μίαν ἡμέραν, πέντε ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, μεταβὰς εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἠγγράσεν ἐμπροσθεν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης μὲ μίαν δεκάραν τὰ Κάλανδα.

— Θὰ εἰπῶ τὰ Κάλανδα, τὰ Χριστούγεννα καὶ θὰ κερδίσω νὰ τῆς ἀγοράσω ὑποδήματα καὶ

ἀν δὲν φθάσουν νὰ τῆς ἀγοράσω καὶ φόρεμα, τότε τῆς τὸ ἀγοράζω μὲ ὅσα θὰ πάρω τοῦ Ἀγίου Βασιλείου.

Καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Πausanίας ἐμάνθανε τὸ τραγοῦδι τῶν Χριστουγέννων.

Καλὴν ἡμέραν ἄρχοντες, ἀν εἶνε ὁρισμός σας Χριστοῦ τὴν θείαν γέννησιν νὰ 'πώ 'στ' ἀρχοντι-
[κό σας.

Ὁ Pausanίας γνωρίζει καὶ ἕνα συμπαθητὴν του, πωγὸν ἐπίσης, ὁ ὁποῖος θὰ εἰπῇ τὰ Κά-
λανδα· εἶνε καλὸν παιδίον καὶ τὸ ἐκτιμᾷ ὁ Pau-
sanias. 'Ετελείωσεν' αἱ συμφωνίαι ἔγειναν' θὰ
γείνουν σύντροφοι' θὰ τὰ εἰποῦν μαζὶ καὶ θὰ
μοιρασθοῦν τὰ κέρδη.

Ἐφθασε τέλος ἡ τόσον ἀνυπομόνως περιμε-
νομένη παρκαμὸνὴ τῶν Χριστουγέννων, καὶ οἱ
δύο φίλοι τρέχουν εἰς τὰς γειτονικὰς οἰκίας.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰ δύο εἶνε ζωηρὰ καὶ ἔξυ-
πινα παιδία, καὶ ἡ φωνὴ τῶν εἶνε δυνατὴ καὶ
ὠραία, ὅλοι συγκινοῦνται ὅταν τὰ ἀκούουν, ὅλοι
ἐνθουσιάζονται καὶ τοῖς δίδουν εἰκοσιπενταράκια,
πολλάκις δὲ καὶ ἡμίφραγκα· ἐνίοτε δὲ καμμίᾳ
γραῖα βλέπουσα τὴν ἐκφραστικὴν μορφήν τοῦ
Pausanias καὶ ἐννοοῦσα βεβαίως ὅτι χάριν εὐγε-
νοῦς τινος σκοποῦ θὰ λέγῃ τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὰ

Κάλανδα, τὸ ἐνχαλίζειται, τὸ φιλεῖ εἰς τὸ μέ-
τωπον καὶ τῷ δίδει ἕως μίαν δραχμὴν.

Τί πολλά, τί πολλά ποῦ ἐμάχυσαν! τὰ ἐμέ-
τησαν, τὰ ἐμοιράσθησαν, ἐπῆραν ὁ καθείς ἀπὸ
δέκα δραχμὰς.

Φαντάσθητε τὴν χαρὰν τῆς μητρός του ὅταν
τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ Pausanias
ἔξαφνα, ἔξαφνα — διότι ἐκράτησε μυστικὸν τὸ
σχέδιόν του ἀπὸ τὴν μητέρα του διὰ νὰ τῇ προ-
ξενήσῃ ἐκπληξιν — τῇ προσφέρει ἕν ζεύγος και-
νουργῶν ὑποδημάτων.

Πόσον εὐτυχὴς ἦτο!

Ἀμέσως ἤρχισε νὰ μελετᾷ τὰ Κάλανδα τοῦ
Ἀγίου Βασιλείου διὰ τὸ φόρεμα.

Πιθανὸν δὲ χθὲς τὸ ἐσπέρας, παρκαμὸνὴ τοῦ
Ἀγίου Βασιλείου νὰ ἦλθε καὶ εἰς τὴν ἰδικήν σας
οἰκίαν, μικρὸ μου Ἀθηναῖε ἀναγνώστα, καὶ νὰ
σᾶς τὰ εἶπε τὰ Κάλανδα.

Ἄν εἶδες κανὲν παιδίον δέκα ἕως ἑνδεκα
ἐτῶν, ὠραῖον ἔχον φυσιογνωμίαν, μαύρους καὶ
μεγάλους καὶ ζωηροτάτους ὀφθαλμούς, μέτωπον
πλατὺ καὶ ὑψηλόν, κόμην καστονὴν καὶ χεῖλην
κατακόκκινα, ἀφύκτως, δίχως ἄλλο, ὁ Pausa-
nias ἦτο.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸν μικρὸν Γεώργιον καταλαμβάνει ὁ πατήρ του
ζυγαφοῦντα ἐπὶ τοῦ ἀθλαίου του ἀντὶ νὰ μελετᾷ:

— Αὐτὸ 'ποῦ κάμνεις, Γεώργιε, τῷ λέγει, εἶνε ἄλο-
γον. . .

Ὁ Γεώργιος δεικνύων τὸ ἀθλαίον του:

— Ὅχι, πατέρα δὲν εἶνε ἄλογον. . . πετεινὸς εἶνε!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

✠

Ἡ Ἀνθούλα ἐρωτᾷται πρὶν φάγῃ:

— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου;

Ἡ Ἀνθούλα μετὰ σκέψιν:

— Τὸ φαγητό.

Ἐρωτᾶται ἀφ' οὗ ἔφαγε:

— Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου;

Ἡ Ἀνθούλα μετὰ σκέψιν ἐπίσης:

— Ὁ ὕπνος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

✠

Ἐν τῷ σχολείῳ κατὰ τὸ μάθημα τῆς ἱερᾶς ἱστορίας
ὁ Τάκης σκαλίζει τὸ θρανίον μὲ τὸ σονιᾶ· ὁ διδά-
σκαλος τὸν ἐρωτᾷ ἀποτόμως:

— Ποῖος ἔκαμε τὸ σῶμα, Τάκη;

— Δὲν τὸ ἔκαμα ἐγὼ, διδάσκαλε.

— Δὲν τὸ ἔκαμες σύ; ἡρώτησεν ὀργισθεὶς ὁ διδά-
σκαλος.

Ὁ Τάκης ἔντρομος:

— Ἐγὼ τὸ ἔκαμα, ἀλλὰ δὲν τὸ ξανακάμω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀργυροῦ; Γ. Κοντοκινάου.

✠

Μεταξὺ πατρὸς καὶ τοῦ ἐπταετοῦς υἱοῦ του:

— Μπαμπά, 'πές μου πάλι, σὰν προχθὲς, τίποτε
κατὰ τῆς λαϊμαργίας.

— Γιατί;

— Νά! ἐπειδὴ μοῦ ὁμιλεῖς, διὰ κάστανα, σῦκα,
ζαχαρωτὰ καὶ . . . πῶς μ' ἀρέσει!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Συλλογισμένου.

✠

Ἡ μικρὰ Φανὴ παίζει μὲ τὸν ἀδελφόν της Μιμὴν
ὁ ὁποῖος, θυμώσας διότι δὲν τῷ δίδει τὴν κοῦκλά της,
ὀρμᾷ καὶ τῆς δαγκάνει τὸ αὐτί.

— Ὁχ! μαμά, τ' αὐτί μου. . . φωνάζει ἡ Φανὴ
ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἡ μήτηρ της ἀκούσασα τὰς φωνὰς της εἰσέρχεται
εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ βλέπουσα αἰματωμένον τὸ ὦπλον
τῆς Φανῆς:

— Φανῆ, ποῖος σοῦ 'δάγκασε τ' αὐτί σου, κόρη μου;

Ἡ Φανῆ, μὴ θέλουσα νὰ προῶσῃ τὸν ἀδελφόν της:

— Καν'νας, μητέρα· μόνη μου τὸ ἐδάγκασα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ῥινός.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

τὸ τέλος τοῦ ἔτους, διὰ νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῷ συγγρῶ-
νως ὅλα τὰ ὀνόματα, τῶν τε ἐνεργησάντων δηλαδὴ μέ-
χρι σήμερον καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ νὰ ἐνεργήσωσιν.
Ἐκτὸς μόνον ἀν διὰ τῶν δραστηριοτήτων ἐνεργειῶν
τῶν φίλων τῆς συμπληρωθῇ ἐνωρίτερον ὁ ἀπαιτού-
μενος ἀριθμὸς συνδρομητῶν πρὸς τὴν δις τοῦ μηνὸς
ἐκδοσιν αὐτῆς, ὅτε καὶ ἀμέσως θὰ ἀρχίσῃ αὕτη πραγ-
ματοποιουμένη.

Ἐλαβὼν τὸ διήγημά σου, ἀγαπητέ μου Μεγάλῃ
Πετερινέ, ὡς καὶ τὸ τῆς Μεγάλῃς Ἀήνας· εἶνε
ὠραία καὶ τὰ δύο ἀναλόγως τῆς ηλικίας σας, ἀλλὰ
δὲν δύναμαι νὰ τὰ δημοσιεύω, διότι ὡς καὶ ἄλλοτε
εἶπον μόνον «παιδικὸν πνεῦμα» καὶ «πνευματικὰς
ἀσκήσεις» στελλομένας ὑπὸ τῶν μικρῶν μου φίλων
δημοσιεύω, ὡς ἐπίσης δημοσιεύω καὶ τὰ βραβεύμενα
κατὰ τοὺς διαγωνισμοὺς διηγημάτων τῶν μικρῶν μου
φίλων· ὅλα τὰ ἄλλα, ὡς βλέπετε, τὰ γράφουν οἱ συνεργ-
γάται μου, εἰς ἐκ τῶν ὁποίων, ἀν ἔχῃς κλίσιν πρὸς τὸ
γράφειν, δύνασαι καὶ σὺ νὰ γίνῃς μετὰ δέκα, δεκα-
πέντε ἔτη, ὅταν δηλαδὴ μεγαλώσῃς καὶ ἀποκτήσῃς
τὴν ἱκανότητα τοῦ συγγράφειν, διότι τώρα εἶσαι μὲν
Μέγας Πετερινός, ὅχι ὅμως καὶ μέγας συγγραφεὺς.

Μικρὰ Πεταλοῦδα, Μικρὰ Πεταλοῦδα! . .
Στείλέ μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις, καλλι-
τέρας, φίλε μου Μικρὲ Καπουκίττε, καὶ μὴ λησμό-
νει νὰ γράφῃς καὶ τὸ ὄνομά σου πλησίον εἰς τὸ ψευ-
δώνυμον.

Βεβαίως, Ἀκανθουλίδις, δύναται ἡ Ἀστραπὴ ν' ἀλ-
λάξῃ ψευδώνυμον.

Ποῖοι πάλιν μοι ἔστειλαν τὰς λύσεις τῶν ὑπὸ τὸ
ψευδώνυμον Ἰησοῦντισσα καὶ Ῥαμπιγᾶς ἄνευ
τῶν ὀνομάτων τῶν; δὲν ἠξέφουρον ὅτι πᾶν τὸ στελλό-
μενον πρὸς ἐμὲ πρέπει νὰ φέρῃ καὶ τὸ ὄνομα πλησίον
τοῦ ψευδωνύμου;

Καλέ, αὐτὸ τὸ Βόρειον Σέλις τί γίνεται;
Ἡ πρὸς σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ραταπλάν, φίλε Φωτο-
βόλε Ἀστὴρ, μένει εἰς τὸ γραφεῖόν μου· διότι δὲν
μοι ἔστειλε τὸ διὰ τὴν ἀποστολὴν της ἀπαιτούμενον
γραμματόσημον.

Ἐ πόσον ὠραῖα ἦσαν αἱ ἐπιστολαὶ αἱ ἀνταλλαγεῖσαι
μεταξὺ Ἀκανθουλίδος καὶ Μυσοσείδος καὶ Φωτο-
βόλου Ἀκτινός! Τὰς ἀνέγνωσα μετὰ πολλῆς εὐχα-
ριστήσεως.

Καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ὑγιαίνει, φίλε Σπινθέρ,
ἀφ' οὗ ἡ φίλη μου Εὐθαλία κάμνει τόσας προπώσεις καὶ

ἡμέραν εἰς ὑγείαν μου. Σὲ εὐχαριστῶ, Εὐθαλία, σὲ εὐ-
χαριστῶ! Ὅλα τὰ μαυθάνω ἐγὼ· διατὶ ὅμως δὲν μοι
ἔστειλες εἰσέτι τὴν φωτογραφίαν σου, ὅπως τόσαι ἄλλαι
φίλοι μου;

Αἱ λοιπὸν ἠξεύρετε τί θὰ εἰπῇ νὰ πίνῃς λάδι τῆς
μουρούνας; Πρῶτον καὶ κύριον εἶνε σπουδαιότατος λόγος
ὁ ὁποῖος σὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν
διαγωνισμὸν «τῆς Διαπλάσεως». Νά! ἀν δὲν πιστεύετε
ἐρωτήσατε καὶ τὴν Μικρὰν Νηρηίδα, τῆς ὁποίας
μάλιστα τῆς ἔκοψαν καὶ τὰ μαλλιά· διότι τῆς ἐπι-
ποτον πολὺ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐφωτογραφήθη μέχρι σή-
μερον. Φαντασθῆτε ὅμως νὰ ἐφωτογραφεῖτο κουρεμένη!
θὰ ἐφαίνετο ὡς Μικρὸς Δημητράκης· δὲν θὰ ἦτο
πλέον Μικρὰ Νηρηίς. Βέβαια!

Ἄλλ' ἡ Ἐανθίππη Ι. Καλοσπύτη, ἡ βραβευθεῖσα
εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμὸν, μοι ἔστειλεν ἤδη τὴν
φωτογραφίαν της. Ἐ! πόσον ἀνυπομονεῖτε νὰ τὴν
ἰδῇτε! Περιμένετε, περιμένετε. Εἰς τὸ προσεχὲς
φυλλάδιον θὰ δημοσιευθῇ.

Ἀλλὰ, φίλε μου Ἀνδρουλιδάκη, ποῖος σοι εἶπεν,
ὅτι ὅλας τὰς «Πνευματικὰς ἀσκήσεις» τὰς ὁποίας μοι
στελνουν οἱ μικροὶ μου φίλοι τὰς δημοσιεύω; δὲν ἐννοεῖς
ὅτι δημοσιεύω τὰς καλλιτέρας; Αἱ ἰδικαὶ σου τὰς ὁ-
ποίας μοι ἔστειλες δὲν ἦσαν καλὰ καὶ δι' αὐτὸ δὲν
ἐδημοσιεύθησαν. Στείλέ μοι λοιπὸν ἄλλας, φίλε μου,
ἀλλὰ καλὰς καὶ πρωτοτύπους καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ τὰς
δημοσιεύσω! Ἐγὼ ὅλους τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶ
ἐξίσου καὶ δι' αὐτὸ παρ' ὅλων ἀγαπῶμαι.

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσα-
ρήσεις: Ἡ Ἀγγελιαφόρος Περιστέρα προσφέρει τὰς
προσρήσεις της τῇ Μικρᾷ Σεισουρήττῃ, τῆς ὁποίας,
λέγει, ἴσως ποτε ἀνακαλύψῃ τὴν φωνὴν πετώσα, καὶ
ἀντασπάζεται τὸν Δάμωνα καὶ Φιντίαν, μὲ παρακαλεῖ
δὲ νὰ εἴπω πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος
δὲν λέγει τὸ ὄνομά της. — Ὁ Πολικὸς Ἀστὴρ προσφέ-
ρει τὰς προσρήσεις τοῦ τῷ Δάμωνα καὶ Φιντίᾳ καὶ τῇ
Μικρᾷ Σεισουρήττῃ, ἧς ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα·
λέγει δὲ πρὸς τοὺς ζητήσαντας τὸ ὄνομά του ὅτι ὀνο-
μάζεται Ἀναστάσιος. . . καὶ ὅτι ἀλλ' ἄσασε ἀπὸ σήμε-
ρον ψευδώνυμον. — Ἰωάννης ὁ Ἰσπανός (οὐ . . . ψευδών-
υμον!) τοῦλάχιστον μοι ἐπιτρέπει νὰ σὲ λέγω Ἰωάννην
τὸν Σπανόν, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἔχεις μύστακα; εὐχε-
ται τῷ Μικρῷ Καπουκίττῃ ὑγιὲς καὶ εὐδαίμον τὸ νέον
ἔτος. — Ὁ Ὑψιπετὴς Ἰέραξ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ
ὄνομα τῆς Ἀνεμώνης. — Ὁ Φωτοβόλος Ἀστὴρ ἀσπά-
ζεται τὸ Ἐλλαχδοτρόπον καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά
του. — Τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, συνοδευομένην καὶ ὑπὸ
τῶν ἀσπασμῶν της, ἐκφράζει καὶ ἡ Μικρὰ Πεταλοῦδα
πρὸς τὸ Βόρειον Σέλις καὶ τὴν Μικρὰν Σεισουρήτταν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τὴν Ποικιλανθίδα, τὴν
Ἀνεμώνην, τὸν Ὑψιπετὴ Ἰέρακα, τὸν Γ. Π. Μαύρ,
τοῦ ὁποίου μετ' εὐχαριστήσεως ἔλαβε καὶ τὴν φωτο-
γραφίαν, τὸν Ἀετὶδᾶ τῶν μελανῶν λίθων, τὴν Χιονώ-
δην Γλαῦκα, τὴν Μικρὰν Μελισσαν, τὴν Ἰωάνναν Κ. κ. λ. π.

Ἀηλωσις. Τὸ χαριτωμένον βιβλίον· γρά-
φεται μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας, καὶ αἱ εἰκόνες του
φυλογραφοῦνται καλλιτεχνικώτατα· θέλει δὲ διανεμη-
θῇ πρὸς πάντας τοὺς ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ
τὸ λάβωσι δωρεάν, ὅπως καὶ πέρυσιν αἱ «Παιδικαὶ
Σελίδες» τοῦ κ. Αἰμυλίου Εἰμαρμένου, μὲ τὸ φυλλά-
διον τοῦ Μαρτίου. Ὡστε ὅλοι οἱ ἐγγραφέντες καὶ οἱ
ἀναγεώσαντες τὴν συνδρομὴν σας διὰ τὸ Δ' τοῦτο ἔτος

πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου ἐτοιμασθῆτε νὰ τὸ ὑποδεχθῆτε ὡς Μαρτυρικό χελιδόνι.

Ἑτέρα δὴλώσεις: Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσωμεν πρὸς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς ὅτι εἰς οὐδεμίαν σχέσιν εὐρίσκεται ἡ Διευθύνσις « τῆς Διαπλάσεως » πρὸς τὴν Διευθύνσιν τῶν ἐφημερίδων « Σωτῆρος » καὶ « Σιών ». ὥστε τὰ σταλέντα εἰς τινὰς τῶν συνδρομητῶν μας φύλλα τῶν ἐφημερίδων τούτων δὲν ἐστάλησαν τῇ εἰσηγγήσει ἡμῶν, ὡς τινες, γνωρίζοντες ὅτι μόνον εἰς ἡμᾶς ἔκαμαν γνωστὴν τὴν διευθύνσιν των, δικαίως ἐνόμισαν καὶ παρεπονήθησαν ἡμῖν, ἀλλὰ, ὡς ὑποθέτομεν, αἱ Διευθύνσεις τῶν ἐφημερίδων τούτων ἔλαβον σημειώσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διαμονῆς

ἐνίων ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας ἐκ τοῦ παρ' ἡμῶν δημοσιευθέντος ἐν τῇ φύλλῳ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου καταλόγου τῶν ἐγγραφάντων συνδρομητὰς εἰς « τὴν Διάπλασιν » καὶ ἐκ τοῦ κατὰ μῆνα δημοσιευμένου καταλόγου τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν. Τοῦ λοιποῦ οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ δὲν θὰ λάβωσιν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶσιν ἡμῖν διὰ παρομοίας ἐνοχλήσεις, διότι ἕνεκα καὶ ἄλλων λόγων παύομεν ἀπὸ σήμερον δημοσιεύοντες τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν στελλόντων ἡμῖν Ἀνδρείς, ἡ Πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἡ Παιδικὸν πνεῦμα, ἡ ἀπάντησιν εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς· περιορίζομεθα δὲ μόνον εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματος ἡ τοῦ ψευδωνύμου αὐτῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Ἑλληνοσύμφωνον. "Ο' α' — ε' α' — ι' ο' — ω' — υ' α' η' ω' — ου' — υ' ε' ε' α' — η' — ε' α' ε' ι' ου' — ω' η' — υ' α' η' — ω' ε' — α' — ι' η' α' — ε' ι' — ου' — α' ου' — ε' ο' ι' ο' — δ' α' — η' — ε' ε' η'.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Τάσας Γελαστέρας.

2. Συλλαβόγριφος. Ἡμην σοφός· διὰ νὰ μὲ εὐρῆς ζήτησον τὸ πρῶτόν μου ἡμισυ εἰς τὰς προθέσεις καὶ τὸ δεύτερον ἡμισυ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Δάμνορος καὶ τοῦ Φιντιά.

3. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου δεσπάζει τῶν ζώων, τὸ δεύτερόν μου εἶνε τὸ ἴδιον· τὸ σύνολόν μου εἶνε πόλις.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλούδας.

4. Λεξιγριφος.

Πρὸς Θεοῦ τὴν κεφαλὴν μου μὴ κανεῖς σὰς ἀφαιρέσῃ! ἐν τῇ μέσῳ τῆς θαλάσσης νὰ εὐρίσκωμαι μ' ἀρέσῃ· ἂν τὸ πράξῃς, αἶ! τότε παρευθὺς θὰ τιμωρήσω τὴν αὐθάδη σὰς τὴν χεῖρα εἰμπαρῶ νὰ σὰς τρυπήσω.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

5. Αναγραμματισμός.

Μὴ μὲ πειράξῃς, φίλε μου, κ' ἐμπρός σου πρῶτος κεῖμαι· ἂν μεταβῇ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ τραχήλου φέρῃς. Τὴν μέσῃν μου τὴν λυγρὰν, νῆσος Κυκλάδων εἵμαι· Σκέψῃς μερικὰς στιγμαῖς, ἂν θέλῃς νὰ μὲ εὕρῃς.

Ἑστάλη ὑπὸ Δ. Εὐσταθίου.

6. Λεξιγριφος. Μὲ κεφαλὴν εἵμαι ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, ἄνευ κεφαλῆς μὲ μεταχειρίζονται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ χάρτου.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμόδιου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος.

7. Λῖνιγμα. Ποῖον πρᾶγμα εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν καλοὶ ἄνθρωποι τὸ φέρουν διὰ στολισμόν, οἱ δὲ κακὺργοι διὰ τιμωρίαν των;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

8. Λῖνιγμα. Τί εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ δὲν εἶνε δεμένον προσπαθεῖς νὰ τὸ λύσῃς;

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Χιονίστρας.

9. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ πόλις ἐκείνη τῆς Ἑλλάδος τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ φέρωμεν μαζὴ μας ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας μας;

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιφῶς Νυκτῆς.

10. Λογοπαίγνιον. Ποῖα γράμματα εὐρίσκονται εἰς τὰ νεκροταφεῖα;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Ἀστέρος.

11. Λογοπαίγνιον. Ποῖα εἶνε ἡ φωτεινότερα συνεικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Παντελῆ Τσάλη.

12. Λογοπαίγνιον. Ποῖα μέρη τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶνε γραμμένα;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μούσουργου.

13. Λογοπαίγνιον. Ποῖον ζῶον προσκαλεῖ τὸ φῶς;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Παιπερόσπερου.

14. Ἀπροσδόκητον. Διατί ὁ κύριος Πολυάσχος δὲν κλειδώνει τὴν νύκτα τὰς θύρας τῆς οἰκίας του;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Λαλίου.

15. Ἀπροσδόκητον. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ τις ἐντὸς τῶν φλογῶν χωρὶς οὐδεμίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς του νὰ πάθῃ;

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Σιμπαθητικοῦ.

ΛΥΞΕΙΣ

169. Μὴ χαιρετάει ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ἄλλου, μήτε χαιρετίζει τίνα πρὸς καταφρόνησιν ἢ ἐρωνεῖται, ἀλλὰ προσφέρει πρὸς πάντας ἐπεικῶς καὶ ἀσμένως.

— **170.** Ἀμφιγίτη. — **171.** Καλάθι (Κ, Λ, Θ). —

172. Κῆς — Κῶς. — **173.** Ἰερὸν — ἔριον. — **174.** Ὁ σφραγιστικὸς κηρὸς (βουλοκέρην). — **175.** Τὸ π.

176. Οὐρά. — **177.** Ἡ Κυριακή. — **178.** Ἡ ἀδελφὴ μου. — **179.** Τὸ Ω. — **180.** Ἡ Σκόπελος. — **181.** Τὸ Καράβι. — **182.** Τὸ λεπτόν. — **183.** Ἐκεῖνο τὸ ἰππὸν δὲν ἐφάγομεν. — **184.** Εἰς τὴν σκιάν. — **185.** Διότι δὲν μᾶς τὰ χαρίζουν. — **186.** Διότι ὁ Μικρὸς Σεισμογῆθρος δὲν ἀπέθανεν, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐρωτᾷ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ

Τὰ ὀνόματα τῶν εὐρόντων λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὗτῃ Διαπλάσει τῶν Παίδων ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίου.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας **10** ἔως **12** συνδρομὰς στέλλεται ἓν φυλλάδιον δωρεάν καὶ ὅλον τὸ ἔτος. Ἰσχύει δ' ἐκπαισθεῖν **20** ἐπὶ ταῖς **100** εἰς τοὺς προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν **12**. — Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἱταρχῶν καὶ τοῦ ἑσπεριοῦ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοστέμνων ἑλληνικῶν, καὶ ὅλων τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὡς καὶ δι' Ἀμερικανικῶν καὶ Ἀμερικανικῶν· ἴσιν δὲ εἶναι πολλὰ διὰ χαρτονομισμάτων τῆς Ἑθνικῆς μόνον Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Γαλλίας, δι' ἐπιταγῶν, διὰ τοκομεριδίων τῶν ἑλληνικῶν τραπεζῶν, διὰ χρυσῶν νομισμάτων, χρηματοδεμάτων καὶ συναλλαγματικῶν. Διευθύνονται δὲ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διευθυντὴν αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων· εἰς Ἀθήνας,

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25, ὀπνάντι τῆς Ῥόμης· ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1882 — Β', 181